

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

சு. புத். சந். நு.] துஅராசசு ஸு). மாசீமூ. அ. நேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, February 8, 1844. [Vol. IV. No. 3.

வீரமாமுனிவர்செய்த ஞானவுணர்ச்சி.

மூன்றாமுணர்ச்சி துதல்.

பாவத்தின் கொடுமை காண்பிக்கின்றது.

பூலோகத்திலே மனிதன் படுகிற பொல்லாப்புக்கள் அனேகமுண்டு. ஆனால் சகல பொல்லாப்புக்களிலும் பாவமாத்திரம் மெய்யான பொல்லாப்பென்று சொல்லப்படும் அதேதென்றால் எளிமை வறுமை நிற்பதை வாழை முதுவான சகல பொல்லாப்புக்களும் சரீரத்தையாத்திரம் வாதிக்கும்வாறே ஆத்தமத்துக்கு அவற்றுலொருவாதையுமில்லாமல் இன்னம் நன்மையுண்டாயிருக்கும். பாவமோவென்றால் ஆத்தமத்துக்கும் சரீரத்துக்கும் கூட நாசமும் வருத்தமுண்டாக்குமென்றதினால் அதைப்போலக் கொடுமையுள்ள பாவக்காமான பொல்லாப்பு ஒன்றுமில்லை. ஆனால் புத்தியற்ற மனிதர் மந்தெருக்கும் பயப்பட்டாலும் பாவத்துக்கு மாத்திரம் பயப்படவில்லை. நெருப்பைக் கண்டாலும் பயப்படுகிறார்கள். பாம்பைப் பிழுவைக் கண்டாலும் பயப்படுகிறார்கள். தரித்திரத்தை, வியாதியை, நோயைக் கண்டாலும் பயப்படுகிறார்கள். ஒரு கொசுக்கு தளம்பு ஏறம்பு கடி முதுவானவம்பிறிற்சும் சிறப்புச்சி கீச்சென்கிறதற்கும் பயப்படுகிறார்கள். அப்படியிருக்கச் சரீரத்திலும் நெருப்பிலும் அதிக கொடுமையுள்ளபாவ அக்கினிக்கு ஒருவருமஞ்சாமலும் கூசாமலும் கிணை சந்தோஷத்தோடு முடுகிவினவியதைக் கைக்கொள்ளுகிறார்கள். அது எது நியத்தமோவெனில் பாவத்தினால் மாயையான சுகத்தையாத்திரம் பசாசு அவர்களுக்குத் தோற்றுவதற்கு அந்நி மெய்யான விஷந்தோற்றதபடிக்குப் புத்திக்கண்ணை மறைக்கிறதினால் அப்படியே செய்கிறார்கள். விஷ அகோரப்பாபை அடைந்திருக்கிற பெட்டியை யாதொருவன் பூப்பெட்டியென்று கையேந்தித் திறந்துபார்க்க அந்நிலையென்பதென்பதையுஞ் சீறுதலையுங் கண்டால் உடனேதானே அதைக் கைவிட்டுவிட்டுப் போடுவானே. அப்படியே பாவத்தினது துட்டாட்டத்தை அறிந்தவன் அதைக் கைவிடுவானென்கிறதினால் அதற்கு சில கொடுமைகள் காண்பிக்கக்கூடவோம். அதுதபடியெல்லால்,

முதலாவது பாவமானது சருவேசுரனுடைய வெகுமானத்துக்கு விரோதமாயிருக்கிறதினால் அதினது துஷ்டாட்ட மிகுந்துபோகிற மேரையையார் யாதொருவன் தனக்குச் சரிசங்கையுள்ளவனை அவமானித்தால் அதற்குத்தக்க பொல்லாப்பாயிருக்கும். ஆனால் தன்னிலும் பெரியவனுக்குப் பண்ணின அவமானம் அதிலும் பெரிதானமே. இன்னம் ஒரு தலைவனுக்குச் செய்த அவமானம் அதிலும்பார்க்கப்பெரிய பெல்லாப்பாம். அதை விட்டுத் தன் இராசனுடைய தலையின் முடிபற்க்கக் கைநீட்டினவனுடைய பொல்லாப்புக்குச் சமானமான பொல்லாப்புக் குற்றமும் உலகத்திலே இல்லையென்பார்களே. ஆனால் சகலராசருக்குமிராசனும் பரலோகபூலோகநாயகனுமாயிருக்கிற அளவிலலாத மகிமையுள்ள சருவேசுரனுக்கு விரோதமாய்ப்பண்ணின பாவத்தின் தீமையும் கொடுமையும் எம்மாத்தரமென்று சொல்லலாம்? அளவிலலாததாயிருக்கும். ஐயோ! பாவியே, இப்படிப்பட்ட பொல்லாப்புக்கு நீ எப்படித்தணிந்தாய். பூயிலே திரிகிற பூச்சி பூவுக்குச் சமானமான நீ வானவன்பேரிலெப்படிக்கையொங்கியாய்? அவர் கட்டணியின்மீதே எப்படியேற்றநடந்தாய். இப்படிப்பட்ட பாவத்தினதிகத்தை எம்மாத்திரமென்று கண்டறிந்துபார்.

இரண்டாவது காணப்படுகிற பாவத்தின் கொடுமையாவது, யாதொருவன் தன்னையே பற்றித் தாய் தகப்பனைத் தாய்தகப்பனல்லவென்று தன்னினால் எத்தனை பொல்லாப்பாம்? இன்னமும் தன்னையே நாடமனல்லவென்றும் குருவைக் குருவல்லவென்றும் இராசனை இராசனல்லவென்றும் சொல்லுதல் எத்தனை துரோகியாவானோ? அப்படிப்பட்ட பொல்லாப்பு பூலோகத்திலே ஒருவருஞ் செய்யமாட்டாரென்று சொல்லுவானே. ஆனால் ஒருவருஞ் செய்யாததை நீதான் செய்தாய். அதேதென்றால் உன்னைப்படைத்த சருவேசுரன் உன் பிதாவுக்குருவும் நாயனும் இராசனுமாயிரு

க்க நீ பாவஞ்செய்கிறபோது அவரை எப்படி நினைத்தாய்? பிதாவென்றெண்ணினையோ? குருவென்றெண்ணினையோ? நாயன்ராசனென்று அல்லது உன் ரேவசருவேசுரன் குருவென்றெண்ணினையோ? பிதாவென்ற பிதாவுக்குள்ள சங்கையேது? குருவென்ற குருவுக்குள்ள ஆசாரமேது? நாயனுமிராசனுஞ் சருவேசுரனுமென்றால் அதற்குள்ள பயமும் உணக்கமும் நமலகாரமுமேது? ஒருமதிப்பு மதிக்கவில்லையே! பிதாவின் குருவின் முனிவுக்குப் பயப்படுமாப்போலேயும் இராசன் நாயன் செய்கிற ஆக்கினைக்குப் பயப்படுமாப்போலேயும் பயப்படவுமில்லை. சருவேசுரன் நரகத்திலே தள்ளுவாரென்கிறதற்கும் ஒன்றுக்கும் பயப்படவும் கணிக்கவுமில்லை. சருவேசுரனில்லாததாகவும் உன்னைப்படைத்தவன் இரட்சித்ததும்வல்லாததாகவும் அவரைப் பிறக்கணித்து நிந்தித்தாயே உன் பாவத்தின் கொடுமை எம்மாத்திரமென்று பார்.

மூன்றாவது பாவத்தின் காண்கிற கொடுமையாவது, யாதொருவன்கின்ற நிலை விழுந்தவிடத்திலே தன்னைக் கைதூக்குகிறவன்பேரில் கல்வெறிவானோ? சத்துருக்களார் தன்னைக் காத்தவன்பெல் அம்புகளெய்யானோ? சன் வியாதிக்கு ஒளவுதற்கொடுத்தவனுக்கு நஞ்சைக்கொடுப்பானோ? இப்படிப்பட்ட கொடுமை பூலோகத்திலே காணவில்லையே. ஆனால் நீ செய்கிறது இவற்றிலும்பார்க்கப்பெரிய கொடுமையாயிருக்கின்றது. அந்தெனில் இயேசுநாதர் உன்னை நரகக்குமியாலே கைதூக்கினார். சத்துருக்களாகிய பசாசு செய்கிற சதிகளாலே தற்காத்தார். பாவவியாதிக்குத் தம்முடைய பெறுபிறே ஒளவுதமாகக் கொடுத்தார். அப்படியிருக்க நீ அவரைப் பிறக்கணித்து நிந்தித்து உன்னுடைய கன்னெஞ்சென்கின்ற கல்லக்களை அவர்மேலெறிந்தாய். வாதுவைரக்கியமென்கிற அம்புகளையெய்தாய். அவகட மனன்சன்கிற நக்கப்பழங்கைக்கொடுத்தாய். ஐயோ! உன் பாவத்தினதிகத்தை எத்தனையென்று சொல்லலாம்.

கடைசியிலே பாவத்தின் கொடுமை காணத்தக்கதாக நீ பாவஞ்செய்கிறபோது சம்பலிக்கிற வர்த்தமானத்தைப் பார். நீ ஒரு பாவநினைவு நினைக்கிறபோது இயேசுநாதர் உன்னுடையிலே வந்துபோல உன்மன்கிடல் தோற்றி இப்படியே சொல்லுவாரென்று நினைத்துக்கொள் மகனே, ஏன்நடப்பாவத்தை உன்னுகிறாய்? ஏன்னுமேவ சருவேசுரனுடைய கட்டணையிடுகிறாய்? அதிலும்மோட்சமிடந்து ஏன் நரகத்தில் விழப்போகிறாய்? நான் படைத்த ஆத்தமத்தை இப்படிக்கொடுத்தெய்யென்று சொன்னதற்கு நீ இருக்கண்ணுங் காத்தும்பூட்டி உம்முடைய வசனத்தைக் கேட்கமாட்டெனென்றாய். அப்போது அவர் பரவ மகனே உன்னுத்தமத்துக்கு வருகிற கேடுகளைப் பாராவிட்டாலும் என்னன்பு தயையாகிலும் பார்க்கமாட்டாயே? உனக்காக நான் செய்வாத நன்மையெல்லாஞ் செய்து படைதபாடுகளெல்லாம் பட்டதைப்பார். உனக்காக என் சிரசிறைத்தருக்கிற முன்னுக்கணப்பாரா. மரத்திலறைந்திருக்கிற என் கை கால்கணப்பார். இட்டயார் குத்தியிருக்கிற விராவையும சருவாங்கத்திலிருக்கிற காய்க்கணையும் இரத்தங்கணையும் பார்.

இவையெல்லாம் நானுனக்காகப்பட்டுப் பொறுத்தபாதே நீ நமக்காக இவ்வளவு பொறுதியாய் இரத்தப் பொல்லாத நினைவை விட்டுவிட்டாட்டாயோவென்று சொன்னதற்கு நீ பாவத்தைவிடா தபடிக்கு அவரைப் பாராமல் முகத்திருப்பியாய். அதைக் கண்டு அதிக சத்தத்தோடே உன்னைக் கூப்பிட்டுப்பாவியே! நீ இரத்தப் பாவத்தைச் செய்யக் கைநீட்டுகிறது பாவத்துக்கு நீட்டுகிறதல்ல. என் பேரில் கை நீட்டுகிறாய். உன்னுடைய பொல்லாத நினைவுகளால் என சிரசில் முன்னுக்கள் அதிக தாழுவாயேறப்பண்ணுகிறாய். உன் மனசிறு குரோதமென்கிற சட்டியால் என் விராவூடுருவக்குத்தித் திறக்கிறாய். நீ பாவத்துக்கு அசைகிற கை கால்களும் நடந்துபோகிற அடிகளும் என் கால் கைகளிலே ஆணிகளாக அறைகிற சுத்தியலடிகளும். நீ அனுடலிக்கிற சுக செவ்வமெல்லாம் என் சருவாங்கத்திற்குப் புகுப்பிக்கிற இரத்தங்களும். ஐயோ, பாவ! உனக்காக நான் பிராணனைக் கொடுக்குந்தனையும் பட்டபாடு

கவ் போதாமல் இன்னமும் என்னை ஏனிட வாதைப்படுத்துகிறாய்? அம்மட்டுக்குள் னுசை பெரிதே? என்னிலும் அந்தச் சுகமுனக்குப் பெரியதே? இத்தனை கலி வாதைகளையும் பார்த்து உன் மனசுந் சந்தாமுள்ளக்கமிரக்கமில்லையோவென்று இப்படியே ஆண்டவருள்ள மன்றட்டமாயருளுகிறதென்று நினைத்துக்கொள். ஆனால் நீ ஒன்றும் பாராமல் நினைத்த நினைவை நிறைவேற்றுகிறபோது முன் பூதர் ஆண்டவருக்குச் செய்த கிடீரே கலிதகளிலும் அதிக ண்டவரை வாதிக்கிறாயென்றும் அந்தப் பாவக் கிரியை நீங்குந்தனையும் ஆண்டவர் பேரிலேயொங்கியிருக்கிற கைவலில்லையென்றும் நினைத்துக்கொள். ஐயோ, மகா பாலியே! மகா துரோகியே! இப்படிப்பட்ட துரோகமும் கொடுமையும் மனிதரார் செய்வலாமோ? இந்த நிஷீரங்களுக்குக் கல்லுமிளகியிருக்கும், உன் மனமிளகவில்லையே! அதிலும் அந்த இரத்தந்தானே உன் பாவத்துக்குச் சாட்சியாயிருக்கும் இது மெய்யாகவே சம்பவத்ததைப் பார். வங்கிஷத்திலே பெரியவருவான் பாவத்துஷ்டாட்டத்திலே பெருத்தவனும் ஒருக்காலும் தன் பாவத்தை யுச்சாரணம் பண்ணமாட்டான். புத்திமான்கள் சொன்ன புத்தியையும் காதுகொடுத்துக்கொள்ள. அப்படியே வியாதியாய் விழுந்தவடத்திலே குருமார் வந்து பாவத்துக்கு மனஸ்தாப்பிப்பத்சொன்னவடத்திலே கேளாததினால் மகாத்துமாவான சுத்தமான பிறஞ்சில்குவாரிகு என்கிற யாயங்களைக்காண்பித்தவடத்திலேயும் அவன் மனசு திரும்பவில்லை. அப்போது ஆண்டவர் அவன் பாவத்தின் கொடுமையையும் தம்முடைய இரக்கத்தின் மகிமையையும் உலகத்துக்குக் காண்பிக்கத்தக்கதாக அவ்விடத்திலிருந்த தம்முடைய பாடுபட்ட கருபம் மகா புத்தமையாகத் திருவாக்குத்திறந்து அவனுக்குத் தயையும் இரக்கமும் நிறைந்த வசனங்களுரைத்தவடத்திலே அவன் முகம் திரும்பிப் பின்காட்டினான். அதைக்கண்டு கிலுவையால் தமது வலது கையைக்கழற்றி விலாவில் இரத்தக்கட்டியை அள்ளியெடுத்து அவன் முகத்திலேயுறைந்து இந்த இரத்தப்பலனை நீ அடையாத போதே அத்தால் நடுத்திரவியலே நரகத்துக்குப் போவாயென்று திருவுளம்பற்றினார். இப்படிப்பட்ட காரணத்தைக் காண்கிற பாலியே அவன் செய்த சுகல துஷ்டாட்டங்களை நீயும் செய்கிற போதே அவன் முகத்திலே அறைந்த இரத்தம் அவன் முகத்திலேயல்ல உனக்கென்று நினைத்துக்கொள். அதனால் உன் பாவத்தின் கொடுமை எம்மாத்திரம் பெரியதென்று அறிந்து புத்தியைக்கத்தை விட்டுணர்ந்து செய்த பாவத்துக்கு விதனப்பட்டுப் பிராத்தித்துக்கொள்.

தயாதிகமனஸ்தாபன் சொல்லவும்.
மூன்றாமுணர்ந்து தல முந்துப்பெற்றது.

குறள்—கூ. அதிகாரம்.

விருந்தோம்பல்.—On Hospitality.

அரு. வித்துமிடல்வேண்டுங் கொல்லோவிருந்தோம்பி மிச்சின்பிசைவான்புலம்.

பு. முன்னேவிருந்தினரை உண்பித்துப்பின் மிகுந்திருந்ததை உண்பவனுடைய கழனிக்கு விதைவிதைத்தல்களும் வேண்டுமோ வேண்டாதனவாம்.—ஏறு.

It is necessary to sow seed in the field of the man who having feasted his guests eats what may remain? *Drew.*

அசு. செல்வருந்தோம்பி வருவிருந்துபார்த்திருப்பானல்விருந்துவானத்தவர்க்கு.

பு. அவனிடத்திற் போனவிருந்தினரைப்பேணிப்பின்பு போகத்தக்க விருந்தினரை எதிர்பார்த்துத்தான் அவரோடேகூட உண்ணும்படியாகக் காத்திருப்பவன் மறுபிறப்பிலே தேவகுகி வாணுலகத்துள்ள தேவர்களுக்கு நல்ல விருந்துதானாவான் ஏறு.

He who, having entertained the guests that have come, looks out for others who may yet come will be a welcome guest to the inhabitants of heaven. *Drew.*

He who, while one rejoiceth in his cheer, Awaits with anxious mind a coming guest, Will be a welcome guest to gods. *Ellis*

பேரின்பக்காதல்.—நாழ்ச்சி.

எங்கடவுளெங்கோ நெமைப்படைத்ததெய்வீக ண்க்கொருநாட்பொற்சிலுவையாசனத்தின்மீதிருக்கும் காளானநானியிலே நானிலத்திலேயலகைக் காளானபாவிக் கறிவிற்கறிவின்

பொய்யுலகவாழ்வுமனு போகசுகபாச்சியமு மெய்யெனவேநம்பி விரும்பும்வழில்வின்ன தேடுந்திரவியத்தின் செல்வத்தின்கிந்தைவைத்து வாடுங்கருத்து மயங்குமதியின்

நல்லோரறிவுரைக்க நன்கென்கொண்டங்கவர்தன்

சொல்லாலொழுக்கத்துராசாரத்துநீசீவன்

ஆணுவத்தானுனென்றமகம்பெருமை மிக்கியறம்

பேணுந்திறமறியாப் பித்தன் மறிப்பிபெதை

மாவம்பன் வம்புரைக்க மற்றோரெதிரரைக்கக்

கோவம்பொருது கொதிக்குருணவின்

உய்யுமொருசந்தயொருத்தானுணவியது

தெய்வமென ஆட்டுந் தினபோசனப்பிரியன்

வேம்பித்தவத்தையற வேண்டாமெனவெறுத்துச்

சோம்பிச்சீரீர சுகத்தேடுந் துச்சாரி

நாட்டம்பெரிதுருவ நாரியர்தம்மாதர்மயல்

கூட்டங்கொடுமறு கொண்டருவரசன்

அன்னியர் தங்கற்புடைய வாயிழையாரென்றுரைக்கும்

கன்னியரையேவிரும்பும் காமத்துரைக்களியன்

நல்லோருழாங்கூடி நாதனடிதெண்டனிடச்

செல்லுக்கிணைகொடு தேவாலயந்தனிலே

பஞ்சநந்திரங்கதை.

லப்தவானி அல்லது பேறழவு.

(Continued from page 11.)

பராச்சிரமசாலியான நந்தனராசனென்பவன் துரைத்தனம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் அவன் மனையாட்டி ஏதோ ஒரு மொழியார் பிணக்கிக்கொண்டதைக்குறித்து அரசனெவ்விதச் சமாதானஞ்செய்துங்கொளாமலீ வாயிற் கடிவாளம் போட்டுக்கொண்டு உன் முதுகின்மேல் என்னை எடுத்துக்கொண்டு குதிரைபோலக்கனைத்தானுண்பேச்சிற்குச் செலிக்கொடுப்பேனென—அப்போது நிருபனவன் பிரிதிக்காகச் சொன்னவண்ணஞ்செய்ய அதைப் பிரதானியின் மனைக்கிழத்தி கேள்விப்பட்ட அவருங் கோபமாய்த் தன் பதியுடனே பேசாமனமுறுக்காய் இருக்க அவ்வேளையின் முழுதும் அறிந்தவருகிய வாருகி என்னும் மந்திரி தன் மனைவிக்கெவ்வளவு ஆறுதல் சொல்லியும் அவள் உடன்படாமலீ தலைமொட்டையிட்டுக்கொண்டென்னை வலசாரி இடசாரியாகச் சூழுவந்து சாஷாங்க நமஸ்காரம்பண்ணுவாயானால் உனக்கு நானுட்படுவேனென மந்திரி அவன் பிடிவாதத்துக்காக அங்ஙனஞ்செய்து மறநானுதத்திற் சபையில் வந்திருந்த வரசனிடத்திற் போக வரசன் பிரதானியைப்பார்த்து நீ நந்தர்காக முண்டைம் பண்ணிக்கொண்டாயென மகாராசாஅவர்கள் குதிரையைப்போலக் கனைத்தபடியினால் அடியேன் மழுங்க மொட்டையிட்டுக்கொண்டேனென இப்படி இருவர்பேச்சையுங்கேட்டுச் சனங்கண்டந்த செய்தியெல்லாமறிந்துகொண்டார்க்கு. ஆதலால் மாதர்களுடைய வறுசிறவாழ்த்தைகளைக்கேட்டு மெனமாயிருக்கவண்ணம். அங்ஙனஞ்செய்யாதவரோடு மறுமொழிசொல்லுகிறவன் புவித்தோலைப்போர்த்துக் கொண்டிருந்த கழுதைபையப்போற் கிலேசமடைவானென அடுத்தபடியென்று முதலிலினால் குரங்கு விடைவிடுக்கின்றது.

நருமதைதாற்றங்கரையிற் பவானியென்னுமோர்ரழை வண்ணென்றன் கழுதை தீனியில்லாமனுஞ்சூகூகாளினத்து அப்போகிறதைக்குறித்து விசனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் நினையாமற் கிடைத்த புவித்தோலைக்கொண்டுவந்து களிப்புடனே இரவிலக்கமு

தைமேற்போர்த் தூரார்பியர்களின் மெய்வீத்துக்கொண்டிருக்கும் போது குடிசளித்து புலியென்று கினைத்தோடிப்போவார்கள் இப்படியிருக்கையில் இப்பெருவாயன் மிகவும் பெருத்தொருநாட்பயிரிற் குணியத்தைத் தின்றுகொண்டிருக்கும்போது ஒரு பெண்குழந்தையின் கூச்சலைக்கேட்டு மிகவும் பெருங்கூச்சலிடத் தொடங்கிற்று. அப்போதந்தக்கொல்லிக்காரன் இது புலியன்மென்று நிச்சயித்ததைப்பிடித்திடுப்பொடியவடித்தான் ஆதலான் மாதர்களுடனே வீணாகப் பேசலாகாது. இப்படியிருக்கையில் நீவுவன்குறித்து என்னைக்கொல்லியிருந்தாயானால் இது உன் குற்றமன்று விசுவாசகாதகம்பண்ணுதலுன்சாகிக்கே இயல்பாயிருக்கின்றது. அது சாதுக்களின் சேர்க்கையாலும் குணமாகாது. மேலும் துட்டர்களுக்குபதேசித்துப் பயனில்லையென்று பிடிப்பேகிக்கொண்டிருக்கையில் சலத்தவியிருந்தொரு சவசரம் வந்துள் மனையாளனதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்து பட்டினியாவிறந்தாளென அந்த நரராசகு சேவியிலேறினவுடனே முதலே நான் கொடியோனாவிலித்தன்மைய விடரிவகப்பட்டேன்—முதல்நண்பனுக்குப் பொல்லாதவனானேன்—இரண்டாவது—மனைக்கிழத்தியுமிந்தான்—வீடுங் காடாயிற்று—எனென்றால், அக்கிழத்தியில்லாத தவிலவஞ் சுடலையன் றே—ஆதலால்—மித்திரா—என் பிழையை மன்னி—நானுனக்குத் துரோகம் கினைத்ததனார் நிக்குதிக்கிறேனென—இதைக்கேட்டு—வானரம்—எவன் பேச்சினுனை கொலைத்தொழிற்கேற்பட்டையோவவன் சாவைக்குறித்திப்போது கிடவகித்துயர்விட நினைக்கிறாய். அப்படிப்பட்ட துறிகுணியின் சாவுக்குக் கனிக்கவேண்டுமெனினின்பதியைவிட்டுப் பிறனுக்குடம்பட்டிருந்ததனான் முன்னொருத்தியை நரியுஞ்சிபித்ததென—அப்போது மகரம்—நரி—ஆகாப்பார்த்து நகைத்ததென—சுமுகன் சொல்லுகின்றது. (இன்னும்வரும்.)

நியாயத்தலத்திலுள்ள நியாயதூர்தாரீ சேய்யவேண்டிய கடமைகள் யாதென்பது.

Duties of Attorneys.

இதைப் பற்றி ஒரு நீதியதிபதி சொல்வதென்னவெனில், யாதாமொரு வழக்குப் பெறுமானதாய் அல்லது பெறுததாய் இருந்தாலும் அத்ததை ஒரு தரணி அல்லது நியாயதூர்தாரன் நியாயமாய் எடுத்துப் பேசுவானென்ற எண்ணம் என் மனதற்குப்பொருந்தவில்லை. நான் நினைக்கிறபடி ஒரு தரணியானவன் கூடியமட்டுக்கும்தான் ஏற்பட்டுப் பேச இருக்கும் வழக்குகள் பெறுமோ அல்லது பெறுதோ என்பதைத் துலாம்பரமாய் அறிந்து கிரகித்துக்கொள்ளவேண்டியது. அற்பன் வழக்குகளை எடுத்து அந்தத் தரணிபேச வேண்டுகொடுக்கப்பட்டான.

ஒரு தரணி தன்னை வைத்துக்கொண்ட வழக்காளி பணக்காரனாய் அல்லது சலுகைக்காரனாய் இருக்கிறதினால் நயத்தை அடையவேண்டுமென்ற எண்ணத்தைக் கொண்டு பெறுதவழக்குகளை எடுத்து இல்லாததைத் தொடுத்திப் பேசப்பட்டாது. அல்லது பெறு மதியான வழக்குகளைப் பேசும்பொழுது பொய்யைச் சேர்த்து உண்மையை நசுக்கிக் காரியத்தையெல்லாவேண்டுமென்ற கள்ளநோக்கத்தைக்கொண்டு நியாயமுந்தறிக்கப்பட்டாது. அல்லது சந்தேகத்துக்கிடமாயிருக்கப்பட்ட அந்தாட்சிகளை எடுத்துக்கொண்டு நியாயமுற்றவதமாய் அத்ததை ஊன்றிப் பேசப்பட்டாது. அல்லது தான் தூரத் தவழக்கை வெலுகிறதற்குக் கள்ள ஒப்பண்களை விடவுங் கூடாது. தன்னை வைத்த வழக்காளி நடடமும் மோசமும் அடைந்தாலேயன்றி மற்றுமபடி அந்தத் தரணி எதிரிபக்கத்தைப்பயப்படுத்தவும் அவர்களுடைய மனதைக்கலங்கப்பண்ணவும் நினைக்கக்கூடாது. அல்லது எதிரி பக்கத்துத் தரணி நினையாமல்விட்டமோசங்களையும் அல்லது தூரத் தவழக்கை ஒழுங்குத்திட்டமாக எழுதாத விதத்தையும் கண்டு அது தன் பாட்டுக்கு நலமென்றெண்ணிச் சந்தோஷங்கொள்ளவும்பட்டாது. அல்லது கூடுமானால் அந்தத் தரணியிடத்திற் கோட்டாரை அவமதிப்பண்ண அல்லது வஞ்சனையணவேண்டுமென்ற எண்ணம் இருக்கவும்பட்டாது. அல்லது தான் பேசும் வழக்கை வெகுநாள்க்குத் தவண்போடவும்பட்டாது. அல்லது எதிரி பக்கத்தாரீ பணச் செலவு பண்ணுகிறார்களென்றெண்ணி அச்செலவை அதிகப்படுத்தவும்பட்டாது. மனிதன் மோசம்போகக்கூடிய தன்மையுள்ள படைப்பாய் இருக்கிறதினார் சிலவேளைகளில் நியாயமுற்றங்களில் நீருந் தீர்வையும் நீதிக்கு விசேஷமாகப் போகிறதுமென்று. அப்படிப்பட்ட வேளைகளில் நல்ல நியாயமென்று கண்டாலொழியமற்றுமப்படிநீர்த் தீர்வைக்கு விசேஷமாக அப்பில் கேட்கவும்பட்டாது.

மற்றும வழக்குகளில் தீர்ப்பு வாசித்தவுடனே அல்லது தீர்வை தீர்ந்தவுடனே ஒவ்வொரு தரணியும் தன்னை வைத்த வழக்காளி தீரப்பட்டதீர்வைக்குச் சம்மதிக்கும்படி அவனுக்குப் புத்திசொல்லவேண்டியது. அல்லவென்று தான் எடுத்த வழக்குத் தவண்போட்டிருந்தும் தன்னை வைத்த வழக்காளியுடைய தூர்திர்பெருதென்று கண்டால் அந்தத் தரணியானவன் அந்த வழக்கை விட்டு எதிரியோடே இணங்கும்படி அவனுக்குப் புத்தி சொல்லவேண்டியது. அப்படிப்பட்ட எதிரி வறியவனுள் அல்லது தனது உரிமையை இழந்தவனுள் இருந்தால் இழந்த உரிமைக்குத்தக்கவதிற் பலனைச் சொல்லப்பட்ட எதிரி கொடுத்து வழக்கை இணங்கவேண்டியது. தன்னை வைத்த வழக்காளி பாட்டுக்குநியாயமான தீர்வை தீர்ந்தும் அத்தீர்வை கண்டிப்புள்ள தீர்வையாயிருந்தால் அது தன் பாட்டுக்குத் தீர்ந்துபோயிற்றென்றெண்ணித்தூர்து நின்று நியாயப் பிரமாணத்தின்படி செயலிக்கப்பார்க்க அவனைத் தயிரியப்படுத்தப்பட்டாது. ஏனென்றால் நீதியல்லது தரித்திரம் இரக்க உருக்கத்தையும் உதவி ஒத்தாசையையும் கேட்டுநிற்கிறது.

ஒர் நியாய பரிசோதகன் கடிந்துகொள்ளப்பட்ட வரலாறு.

விமேறிக் என்ற பட்டினத்திலே நியாயசங்கக் கூடியன பொழுது, இராசாத்தியின் அத்துவக்காரந்தாகிய மெஸ்தர் வென்னர் அன்பவர் ஒரு சாட்சிக்காரனிடத்திற் குறுக்குக்கேள்வி கேட்டபோதில் அங்நமன் இருவருக்கும் நடந்த சம்பாஷணை.

அத்துவக்காரத்து—நான் உன்னைக்கேட்ட கேள்விக்கு மறுமொழி கொடாமலேன் ஏயிலார்துகிறாய்? நான் ஒரு ஏப்பியவட்டனென்று உனக்குத்தோன்றுதா?

சாட்சி.—ஆம் நிச்சயமாகவே அப்படித்தான்.

அத்து—நாடு ஒரு ஏப்பியவட்டனென்பதைச் சத்தியம்பண்ணிச் சொல்லுவாயோ?

சாட்சி.—நீரொரு நாணயவானல்லவென்று நான் சத்தியம்பண்ணிச் சொல்லுகிறேன்.

அத்து.—அப்படித்தானென்று சத்திய மூலமாய்ச் சொல்லுகிறாயா?

சாட்சி.—ஆம், அப்படித்தான்—வேறென்ன?

அத்து.—நீ இவ்வதமாய் நினைக்கவந்ததென்ன?

சாட்சி.—ஏன், ஏனென்றால், பொய்ச் சத்தியம் பண்ணும்படிக்கு நீரென்னைத் தூண்டி விடுகிறதற்கு உம்மார் கூடிய அளவுதெண்டுகிறீர்.

நேர்மையுள்ள புத்திரன்.

கிமேனுவென்ற பட்டினத்திலுள்ள வியாபாரி ஒருவனுக்கொரு புத்திரனிருந்தான். அவன் பட்டினத்திலுள்ள கலைஞானமனைத் தையுந் தன் மட்டுக்குக் கற்று உயர்ந்த உத்தியோகத்தையும் பெற்று அவ்ஊர்க் கடைகளில் வைத்து வழங்குவரும் நிறைகொல், தராகுகொல், நாயி, கொத்து முதலிய நிறை அளவு தளபாடங்க ளானுண்தையும் சோதித்துப் பார்த்துக்கொண்டு வரும் நாட்களில் ஒரு நாள் இவனுடைய அயலசத்தாரீ இவனுடைய சன்மாரீக்க நடைபய அறியாமல் இவனுந் தன் பிதாவைப் போலத் துன்மாரீக்ககூக இருப்பானென்றெண்ணி நீ வைத்திருக்கும் நிறைத் தளபாடங்கனையும், அளவுத் தளபாடங்கனையும் தள்ளிவிடுமென்று அவனுக்குப் புத்தி சொன்ன வேளையில் அவன் அதைக் கேட்டுக்குலங்க நகைத்துத் தன் பிதா வைத்துப் பரிமாறி வரும் தளபாடங்களைச் சோதிபுங்கனென்று தனது வேலகாரருக்கு ஏவன போமுது, தகப்பினர் அது பகிடிக்கென நினைத்துக்கேக்கட்டும்படி நகைத்துப் பிறகு சோதிக்கச் சொன்னதெ வெறி என்று நினைத்தான். உடனே வேலகாரர் அவனுடைய பிதாவின் வியாபார வீட்டைச் சோதனைப்பண்ணி வரும் வேளையில், கபடஞ் செய்யும் ஆயுதங்களைக் கண்டெடுத்துச் சகலரும் அறிய உடைத்துத் தன் பிதாச் செய்த அன்னீதத்துக்காக அவர் அச்சுது இறைசால் அபராத்தம் இறுக்கவும், அவருடைய உள்ளம் காலால் அளேக அடிகளை த்தடியாய் அடிக்கவும் கற்பித்தான். இது காரியம் இப்படி நடந்தபோது நேர்மையுள்ள இப் புத்திரன் தன் குதிரையை விட்டடிங்கித் தன் பிதாவின் பாத்திலே விழுந்து தெண்டனிட்டமூது சொன்னது—பிதாவே, நான் என்னைப் படைத்த ஆண்டவனுக்கும் என்னை உத்தியோகத்தில் வைத்த இராசாவுக்கும் நான் பிறந்த ஊராருக்கும் இசைந்த பிரகாரமாகவும் நான் பார்க்கும் உத்தியோகத்துக்குத் தகுந்த காரணமாகவும் செய்யவேண்டிய கட

மையைச் செய்தேன். நியாயப்பிரமாணத்துக்குத்த காறியங்கனித் பிதாவென்றும், பின்னையென்றும், கற்றொன்றும், பெற்றொன்றும் யாதொரு வித்தியாசமிலலை, நீர் நியாயப்பிரமாணத்துக்கு வி ரோதமாகக் குற்றஞ் செய்ததினால் இந்த ஆக்கினையை நானும் கு ள் செய்திருந்தற்கு நீரே தவயிருந்தது எனக்குப் பெரிய துக்கம். நாளை னுடைய சுவசூட்சிக்கு வி ரோசஞ் செய்யக்கூடாது. இனிமேற் பத்திரமாக என் னையுள்ளவராய்க் காலமவிடப்பாரு ம். எனனைக் கழந்துகொள்ளுகிறதை விட்டு நான் இவ்வளவு கொ டிய உபாதி யை உமக்குச் செய்ய ஏதுவாய்ப்போய்விட்டதற்கு என் னைமேல் இரங்கும். இது காரியம் உரைநடங்கலும் எட்டின உடனே சகலருந் சந்தோஷப்படவும் நேர்மையுள்ள இப் பத்திர ன் அதிகமதிகங் கண்டுகொண்ட உத்தியோகத்தி வரவும் ஏதுவா யிற்று.

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Jaffna, February 8th, 1844.

NATIVE EDUCATION.

A few years ago, many friends of native education sincerely believed that to introduce the study of the Bible into a system of education for the benefit of the Hindus would so excite the fears and offend the prejudices of the native community that none would be willing to avail themselves of the educational advantages thus afforded.—There were others who believed that the working of any system of education without the study of the Bible as a part of its course, would be inefficacious, as a means of ameliorating the condition of the native mind. While it was allowed that ignorance is the mother of credulity and superstition, it was also believed that education without Christianity is a fruitful source of infidelity and crime.—It is cause of gratulation to the friends and advocates of Bible education, that at the present time, there is so extended a sentiment in favor of their views. It could hardly be otherwise however, as the theoretical opinions they held on this subject a few years ago, have by the zealous efforts of Christian missionaries been demonstrated to be correct; and no one, in view of the successful operation of Christian schools in different parts of India would now venture the opinion that a system of education including the Bible in its course of study is not available for the Hindus. The high schools for native youth under the auspices of the Scotch missionaries of the Free Presbyterian church at the three Presidencies of India, and others connected with different missionary Societies in India and Ceylon, by the steady advance they have made in numbers and influence—though temporarily thrown aback by the conversion to Christianity of an individual now and then from among the pupils, prove incontestably that the natives are not so afraid of the Bible as had been supposed.

On the other hand, it is well known, that those institutions from which the Bible is excluded, though supported by Government patronage, are in a comparatively languishing condition; and some others which have been founded by zealous Hindus with more especial reference to the support of Hinduism, have languished a-while and then died.

We are not aware that in Ceylon, and especially in Jaffna, the objection is now a days ever urged by a native against a school, that the Bible forms a part of its stated studies. Indeed there has been here such an advance in public sentiment on this subject that the Government School Commission have felt authorised to make the nominal profession of Christianity a standing qualification of candidates for teachers in the English Schools under their patronage.

It is meet that it should be so; for while we readily grant that it is alike contrary to the genius of Christianity and the true principles of enlightened government to use any coercive measures for suppressing or removing false sentiments of religion or for establishing an outward conformity to the faith that is believed to be true, we think there is an essential propriety in a Christian government giving honor to its own faith and in all suitable ways recommending it to the approbation of its subjects. The time may have been when that studied neutrality which would distribute equal honors to the false religious system of the many, and the true but obnoxious system of the few, might with a show of plausible argument have been deemed essential to the security of Government. But that time has passed, at least in Ceylon,—and enlightened natives are fast perceiving—that Christianity is entitled to their regard,—from “having the promise of the life that now is,”—as well as “of that which is to come.”

We have been led into these remarks by the perusal of the Madras Native Herald for January, which contains the proceedings of the “first annual examination of the General Assembly’s Institution and Triplecane Branch school of the Free

church of Scotland.” This Institution has been in operation about seven years. The examination was held in Mr. Waddell’s spacious house in Popham’s Broadway, which was crowded by attendants. Besides a large number of European ladies and gentlemen “a much larger number than formerly of native fathers and guardians, Mahomedan as well as Hindu, were present, and seemed to take the liveliest interest in the examination. Many of the former pupils of the Institution were also present to the last, and not a few from the Madras High school and other native Seminaries.”

A. F. Bruce, Esq. of the civil service, took the chair, precisely at 4 o’ clock. The number of youths present from the two schools was five hundred and forty. “The impression made by the appearance of so many young Hindus and Mahomedans, full of spirit and energy under Bible instruction, must be witnessed to be adequately felt.”—The examination appears to have been highly satisfactory in respect to all the branches of study, but was especially so in regard to the Scriptures, in which the older pupils were permitted to examine each other. The examination extended not only to the meaning of Scripture but also to the adaptation of the Christian system to the wants of man, in opposition to Hinduism and Mohomedanism. A Hindu convert and a Mahomedan conducted a discussion of this nature with great interest and spirit.

The examination continued, with undiminished interest on the part of those present, till the evening was far advanced. At the close, Mr. Bruce, the Chairman, addressed the pupils with great affection and earnestness, on the importance of the educational pursuits in which they were engaged. His remarks are so true and important that we cannot forbear to give them in full, commending them especially to the serious and attentive consideration of our native readers.

“MY DEAR NATIVE YOUTHS,

The Examination is now over,—an examination, which, judging from my own feelings, has given unmingled satisfaction to every one who has witnessed it.

It is not my intention to praise you for what you have done.

You see in the Education offered you in this Institution that you must think and judge for yourselves on every question that comes before you.

It is absolutely necessary for you to compare the respective claims of Hinduism, of Mahomedanism and of Christianity upon your belief. You are obliged to examine each of these three religions, purporting to be a Revelation from God, and to acquaint yourselves with the merits of each.

You are now called to compare your own and every other religion with Christianity.

You cannot get on with a sound education without an examination of what constitutes true Religion.

You are obliged to ascertain what is the true Religion,—who is the true God,—what is the law of God;—and you must know what constitutes a true Revelation from God.

You are obliged to examine every thing for yourselves.

This responsibility lies on you; and you cannot escape from it.

Every thing that is valuable in this life depends on it. Every thing that is valuable in your future existence depends on it.

The different controversies in which you are called to engage are not for the mere exhibition of your intellectual acquirements: they are intended as matters of serious enquiry and of deep personal concern. The difficulties that arise in the Hindu and Mahomedan systems must be settled. You must dispose of every question that comes up, and make conscience of every difficulty. There is no intention of preventing you from bringing forward all the reasons you can for the support of Hinduism or of Mahomedanism. It is indispensable that every thing that can be urged for either of these religions, should be urged. All that can be said against Christianity must be said, and heard, and defended. Every objection must be met. This is inevitable. Every thing depends upon it. Your prospects in life depend upon it. You cannot rise in the scale of being without knowing your duty to God, to your neighbour, and to each other. All these questions must arise and have arisen in this School inevitably, and you are disposing of them every day. You have been here, some of you four, some of you six years, and some a shorter period. These questions must come up, they meet you at the outset, at the very threshold, and you must contend with them throughout your whole progress.

You must expect to meet with great difficulties, and it becomes every one of you to prepare himself for the struggle that awaits him. Hinduism and Mahomedanism as opposed to Christianity are now discussed within the walls of the Institution. But hereafter you have to meet them without its walls, among your own countrymen,—the Hindus and Mahomedans. You see in the comparison you are making daily between these religions, how you are obliged to face every thing that occurs and every question that presents itself. In the questions that have been brought before us this evening we have had but a sample of what engages you every week when the School is opened; and the importance of this mode of investigation must appear to every one. It must appear to every one from these discussions how important the Bible is, not only to give light to the understanding, but to reach and melt the heart. It is indeed the Word of God, and not the Word of man. Hinduism, after we examine it, will be found but an invention of man. The same is true of Mahomedanism, although it has many arguments. Both of them will fall in fair controversy before Christianity. Neither of them can maintain its ground in a fair field, when the different tests of investigation are applied.

In this School you see it is desired to fit you not only for this world, but for a higher life. There is no surer way of preparing for the duties of this life than by preparing for those of a higher. You feel, yourselves, how true this is, when you look at those young men (the converts) who have adopted the truth in its spirit and reality, and are now enjoying its light and liberty.

I would only urge you to go on and examine,—to examine to every question by the light of reason and of God's Word and by whatever light you have. *But every thing must be examined.* Every thing must yield to the truth. You must allow your heart to be affected and your understandings to be convinced by the truth. And you must follow the truth.

You have a great work before you, my young friends. Every thing depends upon your doing this. *You never can be great or good, unless you lay your foundations on true religion.* Your teachers are earnestly labouring night and day to make you acquainted with knowledge in all its branches, and for the great purpose of making you truly useful in this world and happy in the next. You owe them a great debt, and I hope some of you feel the obligation.

You have many things to do now, and you must prepare to encounter great difficulties hereafter, if you honestly act up to the light you get in this place.

I sincerely hope you will go on, and fulfil the desires and wishes of your best friends, that you may be happy, great, and good in every way,—individually, socially, and politically.

I am much gratified to see how greatly this work is advanced, and truly happy to find the Word of God so largely inculcated in this Institution. I trust it will be more and more used as the indispensable instrument of success. It is the knowledge of the Bible that will alone raise up and improve the people of India. Hinduism and Mahomedanism tend to degrade and destroy human nature. They are the greatest impediments to improvement both in this world and in the world to come.

APOSTACY FROM CHRISTIANITY.

The *Calcutta Christian Advocate* for December gives an interesting account of the apostacy from Christianity of a young Hindu convert, from which we make the following abstract:

A young Hindu, who had been about two years under the Rev. Mr. Small's tuition at the Intally institution, and was distinguished for his amiable disposition and desire for knowledge, professed his belief in the Christian faith, and was, at his own earnest request, baptised. Soon after this event he was carried off by his relatives and concealed so carefully that no trace of him could be found. The friends of the lad fearing his relatives had murdered him, gave information of the facts of the case to a magistrate, who offered a reward of 200 rupees for such information as might lead to his discovery if alive, or to the conviction of the parties who might have caused his death, in case he had been murdered.—No information however was obtained of the fate of the lad, till one day, not long since, the father presented himself and the youth before the magistrate and claimed the reward of 200 rupees, offered for his discovery. The lad was first privately interrogated by the magistrate, and afterwards before the Court, in the presence of Mr. Small and others, many of whom were witnesses of his baptism, as to the manner of his abduction and concealment, when, strange to say, he took his oath by the living God, denying that he had ever been baptised or had professed Christianity, or been forcibly carried away by his relatives.—The magistrate was astonished at such audacity and presumption, and remarked that although he had witnessed many liars upon oath, he had never met with a case equal to this. The facts were incontestible—being established by a number of witnesses—who were his former companions in School. But the wretched youth persisted in his denial of every thing relating to his former profession of Christianity. The magistrate declared that such a flagrant act of perjury could not be passed unnoticed, and the unhappy youth was committed to take his trial for perjury. The father of the lad was fined 200 rupees for contempt of Court in not producing his son at the first demand of the Court.

This is an instructive case, deserving of the serious attention of our readers. How fallen from truth and piety is the character of this young man! How abhorrent is such conduct to all that is good and wise and useful! Who can love him hereafter? Who can trust him? Must he not pass through life—the pointed object of virtuous rebuke—the subject of deep inward shame and remorse? What must he think of himself?—of his base ingratitude to his former benefactors?—of his awful profanity before the minister of justice?—of his denial of the Saviour in whom he once professed a belief? The remarks in our last paper under the head of "Educated Youth" are here almost literally verified. How has this young man quenched the light and peace he once enjoyed—how is he shorn of his strength and brought to the prison gates by violating the dictates of his judgment and his conscience?

Now let us inquire by what motive this young man was influenced to this unhappy course. The *Bhaskar*, a native paper, states, that "on making recantation of Christianity, worshipping his family idol, feasting the brahmins, &c. he has been received again into caste,"—and we suppose he is, consequently a credible follower of one of the Hindu triad. He was probably at first intimidated by his parents; and after having yielded in one point, thought best to put on a bold face, and go all lengths with his brahminical teachers.—What an exhibition is this of the demoralizing character of Hinduism? Under the direction of its professed teachers—restoration to caste, and to the purity of the Hindu faith, is purchased at the price of apostacy from the Christian faith—ingratitude to benefactors—false swearing in a court of justice—worshipping the family idol, and feasting the brahmins. What a precious system this! Worthy indeed of the price at which it is here purchased. And can it be believed that the faith which allows of such conditions is to lead men to heaven, where all is truth and purity and love? or, to hell, where dwells the father of lies with his children?

It may be said by the defender of Hinduism in opposition to these condemnatory remarks, that the Hindu code prohibits and punishes perjury. We know it does; but it also says—"in an affair where grass or fruit has been eaten by a cow, and

in case of a promise made for the preservation of a brahmin, it is no deadly sin to take a light oath." This is from Menu's Institutes. The author of the *Cural* also teaches the lawfulness of *concealing the truth* to preserve a fellow creature from loss and injury. What is the value of prohibitions and penalties in respect to perjury, where such principles of ethics prevail? The almost universal falsehood, deceit, and untrustworthiness of the Hindus furnishes the reply. There is no moral power in Hinduism as a system to restrain men from crime. How can a people be expected to live above the standard of the gods they worship?—They cannot be. If they would be elevated and reformed they must leave their false system, and turn to a purer and holier faith—the faith of the Gospel. Christianity alone presents an adequate remedy for the moral evils that fill the world and presents the only ground on which man can hope to be justified before God.

The Colombo Observer of the 1st inst. gives an account of the shameful conduct of the Roman priests at Colombo in refusing to bury the body of an infant child of a mechanic, on the trivial ground that there was some informality in the child's baptism. An affidavit of the facts was entered in the Supreme Court and a writ of alternative mandamus was issued, directing the Bishop and the Rev. Caytan Rosayroe to cause the body to be buried.—The priests would not obey—the bells of all the Catholic Churches around Colombo were rung, and the faithful sons of the Church assembled in great numbers to prevent the burial; a serious riot took place and several persons were injured. The Court hereupon issued a writ of peremptory Mandamus, and arrangements were made to call out the military; the Governor sent a message to the Bishop, and he was at last induced to interfere his authority to disperse the crowd, when the body was quietly interred, the Bishop pronouncing a blessing over the corpse as it entered the church yard.—Here let us say if the bishop was at first right, he was at last wrong; and if he was at last right, he was at first wrong. Right and wrong in matters of conscience, are not so equivalent, that one may be exchanged for the other by the persuasions of a governor or the writ of a court. It appears to us that the Bishop has placed himself on the horns of a dilemma from which he cannot easily extricate himself.—We would ask further—was this conduct of the priests scriptural? or was it popish? and does Papacy stand in such opposition to scripture and law? Were the consciences of those multitudes of Catholics who assembled to sustain the priests' opposition to the laws enlightened in the knowledge of God's word? or were they merely bound to follow the priests' will? Let those who know answer.

HYDROPHOBIA.—An American physician, in a communication on the treatment of this most terrific of diseases, published in the "*New Orleans Tropic*" observes:

"All that is absolutely necessary to be known on the subject is comprised in the following very few words, viz: that there is no earthly remedy as yet discovered for the cure of the disease when completely developed. The vinegar cure that I have lately seen published, I consider as extremely problematical, yet I would try it in case of necessity. But there is a most certain preventive cure, and one within the reach of every person; that is, to examine the under part of the tongue daily, for a considerable length of time, and if little watery lumps, blisters, or pustules appear, to open them and discharge the matter; continuing this operation as long as fresh ones appear. This is all that is necessary to prevent the disease from taking place."

He then proceeds to say that any person receiving the virus will evince it, sooner or later, and always before any symptoms of madness occur, by little pustules rising on the under part of the tongue, generally in six or nine days, but sometimes later. The pustules contain the hydrophobic poison; they are to be opened with a sharp-pointed instrument; and the matter spit out; they are too tough to break of themselves, and if not opened and discharged the matter will be re-absorbed, and it is this re-absorption which causes this dreadful disease. This then, is the grand thing you have to do; examine the tongue of the bitten person two or three times a day, and as soon as any pustules are discovered, open them and make the person spit out the matter, washing the mouth afterwards with salt and water.

This course is the same that was recommended by Professor Marochitti of Moscow, in 1820, and it has been proved to be effectual. In 1832, the physician who makes this communication to the "*Tropic*," was called to visit a negro woman who had been bitten by a rabid dog, and by pursuing the treatment recommended above, he was successful in curing her. His first intimation of this mode of cure he says, was derived from a publication in an English Magazine, made forty years ago by a gentleman who had recently returned from Tartary, where mad dogs were common, and where, when any one is bitten, this means of preventing hydrophobia is resorted to, and always considered highly efficacious.

This course for preventing hydrophobia, is so safe and so simple, that it may be practised by any person. It can do no harm, and, if any case should occur, we would advise those who are interested to try it.

Obituary.—Died, at Manaar on the 4th Instant, aged 18 years 7 months and 8 days, JANE MARY BARTHOLOMEUSZ wife of Mr. FREDRIC E. THIEDEMAN.—She died in the assurance of meeting her creator in heaven.

Married at Colombo, on the 24th January, by Sambo ayer Sooboo ayer Hindu priest, Mr. A. Ponnembalam pulley of the Custom's Department to Miss Sellachy, only daughter of the late Coomarasamy Esq. member of

ளில் ஒருரைத் தண்டனம்பண்ணிவந்தானென்றும், கிறிஸ்து மார்க்கத்திற் சேர்ந்ததற்காக இவனைப் பிதாப் பயமுறுத்தியுரைந்துத் தெரியவருகிறது. இந் துமதநெறி துண்டெறியும் புன்னையுடைய பதற்கிதே ஒரு உதாரணம். கிறிஸ்துமார்த்தக கிஸியினின்று பிரிந்து செய்நன்றியைக் கொன்று நீதித்தலத்திற் பொய்ச் சத்தியம் பண்ணி விக்கிரகங்களை வணங்கிப் பூதவர்களைப் பூலித்துப் போலித்து வந்தாலிவைகளை விவையாகக்கொண்டு இழந்தபொருளையும் இந் து மத விசுவாச தூய்மையையும் வாங்கிக் கொள்ளவராமென்று வேதாந்திகள் கூறுகிறார்கள். ஆ! ஆ! இதை நல்ல கொள்வீன. மேற் சொல்லிய பிரகாரம் விளைக்கு வாங்கினால் அது சத்தியமுந் தூய்மையும் அன்பும் வாசமாயிருக்கிற மோட்சத்துக்குக் கொண்டுபோகும்மோ? அல்லது பொய்யரும் பொய்யின் பிதாக்களும் வாசம்பண்ணுகிற நகத்துக்கு நடத்துமோ?

இந் துக்களுடைய தரும சாஸ்திரமும் பொய்ச் சத்தியம் பண்ணப்படுதென்றுதானே சொல்லுகிறதென்று இந் துமதத்தவர்கள் வாதிடுகிறார்கள். பின்னே, ஒரு பசு மாடு புலிவை அல்லது பழத்தைத் திண்டும் பொழுது அம்மாட்டைத் தப்புவிக்கவும், ஒரு புராமண்ணைத் தப்புவிக்கவும் ஒருவன் பொய் சொல்வது பரவமல்லவென்றும் இவ் செய் தரும தூவற் சொல்லியிருக்கிறதென்ன? இன்னும் திருக் குறண்காக்கியோகிய திரு வளரவரும் தன்னைப் போலொத்த மற்றும் பிறனும் நடட்டம் அடைந்து கெட்டுப்போகாத படிக்குப் பொய்ச் சத்தியம் பண்ணுதல் அல்லது சத்தியத்தை அந்தரங்கப்படுத்தித் தலமென்று சொல்லுகிறார். இப்படி பட்ட நடனென்றி உவாவும்பொழுது சத்தியம்பண்ணப்படுதென்று நிரூபிக்கப்பட்ட ஒழுங்கு முறைகளிலும் அத்தை மீறுபவர்களுக்கிடும் ஆக்கினையிலும் இருந்து உண்டாகும் பலாபலனென்ன? ஒரு மனிதன் ஆகாமியுந் செய்யாதபடிக்குத் தடுக்கிறதற்கு இது மத்திற் சத்துக்கொண்ட நெறியாயிருக்கவில்லை. அப்படி இருக்கவே மாட்டாது. இந் துமத்தார் நன்னெறிப்படுகில் இவர்கள் தங்கன் புன்னெறியை விடவேண்டியது. கிறிஸ்துமார்த்தகம் மாத்திரமே இவ்விய துன்னெறியை விளக்கவும் பராபரனுக்கு முன் நீதிமான் களாக்கப்பட்டவும் வேண்டிய ஒளவுத்ததைக் கொடுக்கத் தகுதியுற்றதாயிருக்குது.

கொழும்பு.
பிறகிட்ட தைமா. உச திக. மெஸ்தர் பொன்னம்பலம்பின்னையென்பவருக்கும் இந் துமதத்துக்குக் கொஞ்சவருடக் காலத்துக்குமுன்னே மரணித்துப்போன குமாரசாமிமுதலியாரருடைய புத்திரியாகிய செல்லாச்சிக்கும் தமிழ்மதவொழுங்கின்படி விவாவகச்சடங்கு நடந்தது.

கொழும்பில் இச்செல்லு கத்தோல்க்கக் குருமார் நடந்துகொண்ட முறைகெட்ட நடந்தையாவது, ஒரு மேஸ்திரியின் குழந்தைமரணமடைந்தபோது அஃதையடக்கம்பண்ணும்பொருட்டுக்குருவா வளரிடக் கேட்டபோதில், அவர் அந்தப்பிள்ளையானது ரூனாவல நானம் உள்முறைப்படி பெருவில்லையென்ற அற்பன்சாட்டை நியாயமாய்க்கொண்டு பின்னையைப் புதைக்கமாட்டோமென்றுவிட்டார். இதுகருமத்தைப்பற்றிச் சுப்பிரீங்கோட்டாருக்குச் சத்தியவாக்குழலமாய்ப் பிரமாணிக்கம்பண்ணிக்கொடுக்க அவர்களும் முத்தர்பேராய்தின்று சலத்தையெடுத்ததக்கம்பண்ணுவிக்க வேண்டுமென்றதாகக் கட்டையனுப்பினார்கள். அனுப்பின கட்டையைச் சொல்லப்பட்ட குருமாரிருவரும் கேளாமல் முரண்டுத்தனம்பண்ணினதுமன்றிக் கொழும்பிலிருக்கும் கத்தோல்க்கக்காவில்க்கரும் மணியடித்து எல்லாருக்குடட்டமாய்ச் சலத்தைப் புதைக்கவெட்டாமல்த்த்துக்கும்படிவந்து கூடினதினால் ஒரு பெரிய சண்டையுண்டாக, உண்டானசண்டையிலேனேகர் காயப்பட்டார்கள். மறுபடியுஞ் சுப்பிரீங்கோட்டார் அந்தச் சலத்தைப்புதைக்க இடங்கொடுக்கவேண்டுமென்றதாகத் தீர்ப்பாய் ஒருபாரமான கட்டையைனுப்பினார்கள். இதற்குமிவர்கள் கேளாதுபோகிற் பட்டானமுணியவருக்கத் தயாராய்தின்றார்கள். உடனே மகாராசா அவர்கள் விஸ்ப்புலக்கொரு காசித்தமெழுத அவரதைவாங்கிவாசித்து அங்குமனங்கடின சனத்திரையுங் கலைத்துத்தூரத்திவிட்டுச் சலத்தின்மேலாகிரீவாதமுஞ்சொல்லி அத்தையடக்கம்பண்ணும்படி உத்தரங்கொடுத்தார்.

இந்த வசுப்புவானவர் முதன்முதல் இதுகாரியத்திற் சுத்தவானியாயிருக்கிற கடைசியில் இவரதுகாரியத்திற் குற்றவாளி. கடைசியிற் சுத்தவானியாயிருக்கில் முதன்முதல் இவர் குற்றவாளி

யாயிருக்கவேண்டியது. மனோசாட்சியையெடுத்துப்பார்க்கிற் சுத்தமுந் குற்றமும் அல்லது நன்மையும் ஒரு இராசபுலையெய சொல்லவென்றால் அல்லது ஒரு நீதித்தலத்தார் விடுத்த கட்டையாலென்றால் மாற்றப்பட்டு நிலைகொண்டது போகக்கூடியதாயிருக்கவில்லை. இதுகருமத்தில் இந்த விஸ்புவானவர் என் செய்வேனென்று முட்டுப்பட்டுத் தத்தளிக்குவேண்டியது. ஒன்றிலவர் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிவேண்டும் அல்லதவர் சொல்லப்பட்ட முறைகெட்ட குருமார்பக்கத்திற் சார்த்துகொள்ளவேண்டியது. இருதலைநியாயமும்பொருந்த ஒருவழிவருவதெவ்வளவுபிரயாசம்.

இந்தக் குருமார் இப்படிச்செய்துகொண்டது வேதத்துக்கிணங்குமோ? இதுதானு பாப்புசமயம்? அது கிறிஸ்தாகமத்துக்கு வி ரோதமாய் எழும்புமா? கொழும்புக்கோயிலிலே அந்தக் கத்தோலிக்கரெல்லாரும் என்னகாரணத்துக்காக வந்து கூடினார்கள். தங்கள் குருமாரெல்லாரும் பராபரனுடைய வார்த்தையை நிர்திக்கிறதினால் அவர்களுடன் சேர்ந்தகொள்ளவோ? அல்லது அப்படிச் செய்வது அவர்களுக்குப் பிரீதியென்றெண்ணியோ? அறிந்தவர்கள் மறுமொழிபகருங்கோ.

கண்டிநாடு.

இந்நாட்களிற் கண்டி நாட்டில் அனேக யானைகள் வந்து தோட்டங்களிற் சென்று வெகு வெகு அழிமதிப்பண்ணினதினால் கவரணமேந்தாரும் அவ்வூர்ப் பிறந்தவர்களுக் கூடித் திரண்டு யானைகளைப் பிடிக்கும்படி அகழ்வேட்டி ஒரிடத்திலே, உச. யானையைப் பிடிக்க அதில், ச. அசப்பட்டது. மற்ற, ய. ம. தப்பி ஒடிவிட்டது. வேறொரு இடத்திற் பிடித்த, ஈ. யானையில், ய. அசப்பட்டது. அ. கொல்லப்பட்டது. மற்றதெல்லாம் ஒடிப்போய்விட்டது.

கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னே கண்டிநாட்டில் உவாங்கிப்பிராந்தி உண்டாகத் தலைப்பட்டதினால், அனேக ஏரோப்பைய இராணுவத்தாரும், இவ்வூர்ப் பட்டாளத்திற் பலரும் மரணமடைந்ததுமன்றிக், கோப்பித் தோட்டத்திலே வேலைசெய்துகொண்டுநின்ற கூலிக்காரரில், டு. பெருக்குக் கொஞ்ச நாட்களுக்குள்ளே இறந்து போனார்கள். கில வாரங்களைக் சசனங்கள் சாகாத நாட்களிராது, எட்டுப்பேர் இருந்த ஒரு சமுசாரத்தில் ஒருவர் மாறி ஒருவர் கோதாரியினுற் செத்துப்போனார்கள்.

தஞ்சாவூர்.

தஞ்சாவூரிலிருக்கும் சுவசேஷப் பிரசித்தசங்கத்தைச் சேர்ந்த சங்கைபோர்ந்த குருவாகிய எயிர்வுபுக்கரென்ற அய்யருடைய (Rev. H. Bower) மனைவி வார்த்திபெதியினாலே காலஞ்சென்று போய்விட்டாளென்பதைக் கேள்விப்படுமபொழுது எங்களுக்குக்குக்கிற சஞ்சலத்துக்கொரு எல்லைவில்லை.

மறுட்டியதேசம்.

போனவருடம் மாரீகழி மா, உச திகதியில் இந் துதேயத்திற் குவடபக்கத்திற் குவ: விடரென் னுமிடத்திலே (Gwalior) இங்கிலீசு காரர் மறுட்டியருடனெதிர்த்துச் சண்டையெண்ணி வெற்றியடைந்தார்கள். கவணர் சென்னறுடைய எழுத்தக்காரியலதன் காயப்பட்டிற்றத்தமன்றி வேறுமனேக இங்கிலீசுத்தியோகலதரும் மோசமாய்க் காயமும்பட்டார்கள். மறுட்டியரோவெனில் யிருந்த தைரியத்துடனே போரெய்தும் அவர்களுக்குத் தகுமான தளகத்தனில்லாமையால் அவர்கள் இராணுவத்திலனேகர் மடித்துமுறிந்தார்கள்.

Maharajapoor and Panniar.

மகாராசபுரத்திலும் மன்னிபுரத்திலும் பொருத இவ்விரண்டியுத்தங்களிலும் இங்கிலீசுகாரர் செயமடைந்தார்கள். ஆனும் பட்டாபுகளும் நேரிட்டமோசங்களுமனேகம். இங்கிலீசு ராணுவத்தலைவரிலனேகர் காயப்பட்டார்கள். அதிலனேகர் மடிந்தார்கள்.

மறுட்டியரும் இங்கிலீசுகாரரும் புத்தம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், இராக்காலம்வந்ததினால் புத்தத்தைநிறுத்த ஏதுவாயிற்று கனவிருளாயிருந்ததினால் அன்னேரும் இங்கிலீசுகாரணுவத்திற் காயப்பட்ட உட்பேருக்கதிகமான சேவகர்களை அவ்வமர்க்களத்தினின்று நீக்கிக்கொள்ளாமல் வந்துபோயிற்று. காயியமிப்படியிருக்கையில், சத்தூராதிசனாகிய மறுட்டியர் நெருங்கிப் போர்க்களத்திற்சென்று அங்கேகாயம்பட்டுக்கிடந்த இங்கிலீசுச்சேனைகளை வந்தெடுத்து நிறுத்தி அவர்கள் கனைசோகம்மாற்றி ஒத்தாசைசெய்தார்கள். எனென்றால் காயம்பட்டவர்களுக்குள்ளூர்ப்பிறந்த கறுத்தமனிதருக்கிடந்தார்கள்.

POET'S CORNER.

THE LIFE OF GOD IN THE SOUL OF MAN.

[By Richard H. Dana.]

OUR sins our nobler faculties debase
 And make the earth a spiritual waste
 Unto the soul's dimmed eyes:—'tis man, not earth—
 'Tis thou, poor, self-starved soul, hast caused the death.
 The earth is full of life: the living Hand
 Touched it with life; and all its forms expand
 With principles of being made to suit
 Man's varied powers, and raise him from the brute.
 And shall the earth of higher ends be full?—
 Earth which thou tread'st!—and thy poor mind be dull?
 Thou talk of life, with half thy soul asleep!
 Thou "*living dead man*;" let thy spirits leap
 Forth to the day; and let the fresh air blow
 Through thy soul's shut-up mansion. Would'st thou know
 Something of what is life, shake off this death;
 Have thy soul feel the universal breath
 With which all nature's quick! and learn to be
 Sharer in all that thou dost touch or see.
 Break from thy body's grasp, thy spirit's trance;
 Give thy soul air, thy faculties expanse:—
 Love, joy,—e'en sorrow,—yield thyself to all!
 They'll make thy freedom, man, and not thy thrall.
 Knock off the shackles which thy spirit bind
 To dust and sense, and set at large thy mind.
 Then move in sympathy with God's great whole,
 And be, like man at first, "*A LIVING SOUL!*"

* * * * *
 Cast off thy slough! Send thy low spirit forth
 Up to the Infinite; then know thy worth.
 With Infinite, be infinite; with Love, be love;
 Angel, midst angel throngs that move above;
 Ay, more than angel: nearer the great CAUSE,
 Through his redeeming power; now read his laws—
 Not with thy earthly mind, that half detects
 Something of outward things by slow effects;
 Viewing creative causes, learn to *know*
 The hidden springs; nor *guess*, as here below,
 Laws, purposes, relations, sympathies—
 In errors vain.—Clear Truth's in yonder skies.
 Creature all grandeur, son of Truth and Light,
 Up from the dust! the last, great day is bright—
 Bright, on the holy mountain, round the throne;
 Bright, where in borrowed light the far stars shone.
 Look down! the depths are bright! and hear them cry,
 "Light! light!"—Look up! 'tis rushing down from high!
 Regions on regions—far away they shine:
 'Tis light ineffable, 'tis light divine!
 "Immortal light, and life forever more!"
 Off through the deeps is heard from shore to shore
 Of rolling worlds—"Man, wake thee from the sod—
 Wake thee from death—awake!—and live with God!"

UNIVERSALITY OF CHRISTIANITY.

Christianity is designed to be the universal religion. It is the only religion now proposed to man, on the face of the earth, not only which deserves the name, but which lays any fair claim to be promulgated from heaven.

Christianity is the religion of light, of love, of purity. She marches unfettered over the earth. She adapts herself to every clime, and all forms of civil government. She speaks by broad, plain, undoubted facts. A few mighty events comprise all her history, all her doctrine, all her practice:—the fall of man, the incarnation and sacrifice of the Son of God, the gift of the Holy Ghost, the miraculous propagation and reception of the Gospel.

She brings with her universal love, universal truth, and universal holiness. Her tendencies are to every thing which God commands, and which man, unsophisticated man, wants and sighs after.

She has only to spread over the world, and the plague of sin and misery, wide as it extends, is stayed. She has only to arise upon the earth as the Sun of righteousness, and the new and last age, the long-expected period of light and grace, will come, penetrating and blessing with his beams, after a long dark night, not the general regions merely, but the deepest recesses of the habitable globe.—*Selected.*

Yes, it shall come! E'en now my eyes behold,
 In distant view, the wished-for age unfold.
 Lo, o'er the shadowy days that roll between,
 A wandering gleam foretells th' ascending scene!
 O, doom'd victorious from thy wounds to rise,
 Dejected India, lift thy downcast eyes,
 And mark the hour, whose faithful steps for thee,
 Through time's pressed ranks, bring on the jubilee!—GRANT.

DUTIES OF ATTORNEYS.

[From the London Legal Observer.]

The following charge of Mr. Justice Willis in the Supreme Court at Melbourne, respecting the duties of an Attorney is extracted from the Sidney Herald.
 "I have unfortunately more than once had occasion to censure the conduct of some of the Attorneys of this Court, and have recently been compelled to strike one off the rolls for refusing to explain certain transactions with his client, which appeared to me dishonourable and unjust. It may be well, therefore, if I avail myself of this occasion, when applications have been made by gentlemen, to practice in that branch of the profession, candidly to state what I consider to be the duty of an Attorney, a Solicitor, and a Proctor of this Court.

I repudiate the common doctrine that it is meritorious in a lawyer alike inflexibly to support the cause of his client, be it *good* or *bad*. An Attorney ought, I think, to the utmost of his ability, to acquaint himself with the merits of every case in which he is consulted. He should discourage suits for frivolous and trivial demands. He should never attach himself to persons, who, from a pretended zeal against imposition, or oppression, or through a pertinacious humor, and an unreasonable jealousy of their most minute rights, are involved in *perpetual contention*. He should not, in deference to a wealthy or powerful client, much less for the sake of gain, undertake a cause which does not appear to be just; and less still should he support the best cause by falsehood or prevarication or suppression of truth, or by laying an undue stress on suspected evidence. He ought not to encourage, or (if avoidable) produce bold and daring witnesses, disposed to make free with truth, that they may ensure a victory. He should never overawe nor intimidate the adverse party, or take an advantage of an oversight in his counsel or attorney, or of want of form in the pleadings, unless where he stands on the defensive, and the attack on his client is notoriously injurious. He ought not to mislead nor impose on the Court, if in his power, nor prolong the cause, nor enhance the costs, though at the expense of his adversary, nor appeal from a decision, unless he is persuaded in his conscience and advised by his counsel, that (what may sometimes happen through the infallibility of all human judicature) the determination is erroneous in point of substantial justice.

In all other cases as soon as judgment is given, or the decree pronounced, he should persuade his client to acquiesce; nay, if while the suit is depending, he receives conviction that his client's demand or defence is ill-founded, he should advise him to drop the suit and agree with his adversary; and if such adversary be poor or has been injured by having his just rights withheld or impeached, to make him ample reparation. Should the decision be in favour of his client, but appear to be a hard though just sentence, he ought not to encourage him to take the utmost advantage of the rigour or power of the law, while equity or poverty calls for compassion or abatement.

[To be concluded in our next.]

THE HONEST SON.

A Grocer in the city of Smyrna had a son, who with the help of the little learning the country could afford, rose to the post of Naib, or deputy of the Cadi; and as such, visited the markets and inspected the weights and measures of all retail dealers. One day, as this officer was going his accustomed rounds, the neighbors, who knew enough of his father's character to suspect that he might stand in need of the caution advised him to remove his weights; but the old cheat, trusting to his relationship to the inspector, laughed at their advice. The Naib, on coming, coolly said to him, "Good man, fetch out your weights, that we may examine them."

Instead of obeying, the grocer endeavoured to evade the order with a laugh; but was soon convinced that his son was serious, by his ordering the officers to search his shop. The instruments of fraud were soon discovered; and after an impartial examination, openly condemned and broken to pieces. He was also sentenced to a fine of 50 piasters,* and to receive a bastinado of as many blows on the soles of his feet.

After this had been effected on the spot, the Naib leaping from his horse, threw himself at the feet of his father, and watering them with his tears, thus addressed him: "Father, I have discharged my duty to my God, my sovereign, and my country, as well as to the station I hold: permit me now, by my respect and submission to acquit the debt I owe a parent. Justice is blind; it is the power of God on earth; it has no regard to ties of kindred. God's and our neighbours' rights are above the ties of nature: you had offended against the laws of justice; you deserved this punishment, but I am sorry it was your fate to receive it from me. My conscience would not suffer me to act otherwise. Behave better for the future; and instead of censuring me, pity my being reduced to so cruel a necessity."

So extraordinary an act of justice gained him the acclamation and praise of the whole city; and a report of it being made to the Sublime Porte, the Sultan advanced the Naib to the post of Cadi, and he soon after rose to still higher dignity.

A LAWYER WELL REBUKED.—At the Limerick Assizes, in the cross-examination of a witness, by Mr. Bennett, Queen's Counsel, the following dialogue took place:

Counsel.—Why do you hesitate to answer me?—you look at me as if I was a rogue?

Witness.—To be sure I do. (Laughter.)

Counsel.—Upon your oath you think me a rogue?

Witness.—Upon my oath I don't think you are an honest man. (continued laughter.)

Counsel.—You swear that on your oath?

Witness.—I do, to be sure; and what else could I think?

Counsel.—Now, why do you think so?

Witness.—Why, because you are doing your best to make me perjure myself.

* An Italian coin value about 3s 7d sterling.

SUPPLEMENT TO THE உதயதாரகை.—MORNING STAR.

சு. புத். சந். க.] துஷாசச ஹி. மாசிம—அ. நேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, February 8, 1844. [Vol. IV. No. 3.

கிறிஸ்துமாரீக்க அகிலாண்டப் பிரவேசம்.

கிறிஸ்து மாரீக்கத்தைப் பார்த்தால் அது அகிலாண்டங்களிலுங் கூறப்படவேண்டிய நோக்கத்தையுடையதாய் இருக்கின்றது. பூமியின் கண் மனிதனுக்கருளப்பட்ட மாரீக்கம் அதே அல்லாமல் பிண்டென்றில்லை. அது இனமைய பெயரைச் சொல்லிப்போட்டு மாதிரி விடக் கூடாது. மோட்சபதவியிலிருந்து கூறப்படவேண்டுமென்ற போதிய உரித்துள்ளதாயிருக்கின்றது. கிறிஸ்து மாரீக்கமானது வெளிச்சத்தினாலும், அன்பினாலும், பரிசுத்தத்தினாலும் உண்டான மாரீக்கமாயிருக்கிறது. அது பூமியில் எந்திசையிலென்கிலும் யாதொரு முட்டுப்பாடின்றி இட்டமாய் ஓடியாடித்திரிகின்றது. (தேசத்தின் குணபேதத்தினால் கிலருக்குத்துன்பம் வருகிறதுபோல) இந்த மாரீக்கமே யாதொருயிதையின்றி எத்திசையிலும் போய்வரக்கூடியதாயும், தேசவிருத்திக்கடுத்த அரசாட்சிக்கிசைந்ததாயும் இருக்கின்றது. அது திகழ்ந்த காரியங்களை எடுத்து யாதொரு சந்தேக விபரீதங்கொள்ளாமலும் கூசாமலும் நானாமலும் துலாம்பரமாய்ச் சுகலரும் அறிய வெட்டவெளியாய்ப் பேசுவருகிறது. கிறிஸ்துமாரீக்கத்தில் அடங்கிய சுகல சரிதைகளும் அதின் சுகல போதனைகளும் மற்றும் மனிதன்செய்யக்கூடுகின்ற தான காரியங்களும் மனிதனுடைய விழுதலும் பராபரனுடைய திருக்குமாரனாகிய கிறிஸ்துநாதருடைய பிறப்பும் இறப்பும் பரிசுத்தாவியின் வரப்பிரசாதமும் அற்புதசாதனமாய்ச் சுவீசேஷமென்னும் நற்செய்தி பிரசங்கிக்கப்பட்டத்தக்க விதமும் அத்ததை மனிதன் ஏற்றுக்கொள்ளுந் தன்மையும் அதிற் சொல்லிய சிலமேன்மையான விருத்தார்த்தங்களிலே அடங்கியதாய் இருக்கின்றன. கிறிஸ்துமாரீக்கமானது தன்னுடைய பரிபூரண அன்பையும், பரிபூரண சத்தியத்தையும், பரிபூரணபரிசுத்தத்தையுட்கட்டிக்கொண்டு வருகிறது. பராபரனுடைய கட்டளை ஒவ்வொன்றுக்கும் அதின் நோக்கம்; இசைந்ததாய் இருக்கின்றது. ஒரு சந்தனுக்கவ்விலட்சணங்களிலாதபோதே அவன் மிகவும் அவாக்கொண்டு நெட்டியிர்ப்பெறிந்து நாடித் தேடுகிறது.

அது உலகத்தின் கண் பரம்பும்போதே பாவத்தினால் வரும் கிறிபந்தங்களும் பிணிகளும் எவ்வளவுக்குப் பரம்பியிருந்தாலும் தின்று போகிறது. அது கடைசியுக்கத்திற் புதிதாக நீதியின் சூரியனாகப் பூமியின்கண் எழும்பும்போது வெகு காலமாய் ஆசையுடன் காத்துக்கொண்டிருந்த வெளிச்சம் கிருபைஎன்னும் காலமுண்டாகும் உண்டானபோதே அவ் வெளிச்சத்தின் கிரணமானது மனிதன் எங்கே இருக்கிறானோ அங்கேவல்லாம் துழைந்து துழைந்து எங்கும் ஒரே மாநிரியாய்ச் சொலித்துக்கொண்டிருக்கும்.

CATHOLIC ERRORS.

The Roman Catholic view of Justification—Meretorius Satisfaction
RESPECTED FRIENDS,

It is clearly evident that many, "being ignorant of God's righteousness and going about to establish their own righteousness have not submitted themselves unto the righteousness of God." Of this class of persons, it is to be feared are nearly the whole of the Roman Catholic population of this province. They are professedly Christians, but their hearts are "as cold as Nova Zembla's eternal ice," inasmuch as they understand nothing more of the way of salvation than heathens or mohammedans; and hence, contrary to the written word of God and the practice of the primitive Christians, they rest their eternal hopes on outward privileges and outward forms or duties of religion. For example, the lower orders rest satisfied with hearing the Masses and Litanies, the repeating of Pater-noster, and ave marias making confession of sins, doing penances, &c. whilst those who are a little more intelligent than the others are willing to rest their hopes on a mere theoretical belief of some of the Gospel doctrines, instead of a practical belief of the office of Christ as Mediator between God and man, and an exclusive and entire confidence on his merits for justification. They are perfectly ignorant, practically, that the Gospel alone, considered as the word which God has given concerning his Son is the ground of a sinner's confidence, the foundation of his hope and the source of his peace. The stability and reality of our faith can be proved only by experience is, Faith

in the propitiation through the blood and righteousness of Christ as revealed in the Gospel first gives peace to the conscience before God, and then, working by love, has a purifying effect upon the soul. Thus all the exhortations and promises contained in the word of God on this head may be briefly expressed thus: "Believe and live"—"look and be saved"—"trust and be safe"—"Come and drink freely of the water of eternal life." Thus Christ and only Christ, freely presented, becomes the life, the strength, and the hope of the soul.

Now what is the doctrine of the Roman Church under this head? She lays down her decision respecting what she calls *works of satisfaction* in the following words:

"So great is the abundance of the divine munificence, that we are able to make satisfaction to God the Father through Jesus Christ, not only by punishments either spontaneously undergone by ourselves for the avenging of sin or imposed upon us by the will of the priest according to the measure of our offence, but also (which is the greatest argument of love) by temporal flagellations inflicted of God and by us patiently endured. Concil Trident Sess. xx c. 9. I take this down as it was quoted by G. S. Faber, B. D. in a Tract entitled—"Facts and assertions." I shall endeavour briefly to shew that this doctrine does not agree I. With right reason; II. With word of God; III. With the language of the Fathers or primitive Teachers of Christianity.

I. It is unreasonable to suppose that man, conceived, born and brought up in sin, can possess any thing in himself which would enable him to escape the wrath of a perfectly holy and just God. Strange doctrine! that a lost and ruined sinner, whose thoughts and imaginations are evil from his childhood can perform good actions in the sight of God! For so thoroughly is he defiled that the very best of his actions are mixed with, and tainted and polluted by sin. "A corrupt tree," says the word of God, "cannot bring forth good fruit?" Even the thought, therefore, that man possesses something meritorious in himself, or that he is capable of himself, of performing any work in itself meritorious, is contrary to right reason and blasphemous.—

II. Let us now turn to the pages of the Holy Writ to see whether this doctrine derives any support from that source.

1. Jesus Christ says, when ye shall have done all those things which are commanded you, say "We are unprofitable servants; we have done that which was our duty to do." Luke xvii. 10.

2. On this head refer to the parable of the Pharisee and Publican as contained in Luke xviii. 10-14.

3. "Where is boasting then? It is excluded. By what law? Of works? Nay: but by the law of Faith. Therefore we conclude that a man is justified by faith, without the deeds of the law." Rom. iii. 27, 28.

4. If Abraham were justified by works he hath whereof to glory, but not before God. "For what saith the Scripture: Abraham believed God, and it was counted unto him for righteousness. Now to him that worketh is the reward not reckoned of grace, but of debt. But to him that worketh not, but believeth on him that justifieth the ungodly, his faith is counted for righteousness."—Rom. iv. 2-5.

5. "Therefore being justified by faith, we have peace with God through our Lord Jesus Christ."—Rom. v. 1.

6. "We are all as an unclean thing; and all our righteousnesses are as filthy rags.—Isa. lxiv. 6

III. Let us next attend to the old Fathers to whom our Catholic friends, are always more ready to refer for support of their dogmas than to the Bible.

1. "Clement of Rome, in the first century, says: All therefore have been glorified and magnified, not through themselves or through their own works of righteousness which they have done but through the will of God, wherefore being called through his will in Christ Jesus, we are justified not through ourselves or through our own wisdom or intellect or piety or through the works we have wrought in holiness of heart, but through faith, by which the Almighty God has justified in all from everlasting punishment. Clem. Rome Epis. 2 Corinth I. ss. 32.

Ignotius, of Antioch, who suffered martyrdom A. D. 107,—Clemens Alexandrius, and Cyprian, bishop of Carthage, in the third century plainly teach that justification before God is only by *faith* in Jesus Christ.

Ambrose of Milan, in the 4th century, holds the same language. "By what labours, by what injuries can we lighten our sins, the sufferings of this time are, in reference to future glory, altogether unworthy—Hence toward man the form of celestial decree proceeds not according to our merits, but according to the mercy of God." In Psal. 118, 119. Sermon. 20.

Augustine in the 4th and 5th centuries, exactly agrees with his predecessors—"The sins are thine: the merits are God's—To thee punishment is due; and when the reward shall come he will crown his own gifts not thy merits."—In Psalm lxx. Oper. Vol. 8 p. 277.

Let the inquirer now judge for himself whether the Roman doctrine, that punishments either self-inflicted or commanded by a priest can make satisfaction in our behalf, be the doctrine either of Scripture or of the early church. The belief in the "Monstrous Phantasm" of *supercrogation* is most ridiculous and absurd; yet this impious absurdity was openly advanced in the papal bull for the observance of a Jubilee in the year 1825.

"We have resolved," says Pope Leo, by virtue of the authority given to us from heaven, "fully to unlock that sacred treasure composed of the merits, sufferings and virtues of *Christ* our Lord, of his *virgin mother* and of *all the saints*, which the author of human salvation has entrusted to our dispensation.—To you therefore, venerable brethren, Patriarchs, Primates, Arch-Bishops and Bishops, it belongs to explain with perspicuity the power of *Indulgences*; what is their efficacy in the remission not only of canonical penance but also of the temporal punishment due to the divine justice for past sins, and what succour is afforded out of this heavenly treasure from the merits of *Christ* and his saints to such as have departed in real penitence, in God's love, yet before they had duly satisfied, by fruits worthy of penance for sins of commission and omission, and are now purifying in the fire of Purgatory, that an entrance may be opened for them into that eternal country where nothing defiled is admitted."

Here let the Romanists judge of the repugnancy of the doctrines of their Church to the word of God; and be convinced that the system taught by their priests and Popes is a system which utterly overthrows the doctrine of Justification by faith in the merits of *Jesus Christ* alone, as taught in the Gospel of *Jesus Christ*. But *our hope* is purely from the Gospel.

1. "God's holy law, transgressed, speaks nothing but despair; Burdened with guilt with grief oppressed we find no comfort here.
2. Not all our groans and tears, nor works, which we have done; Nor vows, nor promises, nor prayers, can e'er for sin atone.
3. Relief alone is found in *Jesus*' precious blood: 'Tis this that heals the mortal wound, and reconciles to God.
4. High lifted on the Cross, the spotless victim dies:— This is salvation's only source:—hence all our hopes arise."

This is the Protestant doctrine. We would here wish our Roman Catholic friends to compare the doctrines of the two Churches and determine, for themselves, what is the age of our Church, and thereby find an answer to the question so often raised "Where was the protestant religion before *Luther* and *Calvin*." We dare hope if they will examine the Bible candidly they will answer as the poor farmer, who, in reply to the sneering inquiry of a Catholic Priest to the same effect said—"It is in the Bible."

Yours very truly,
A NATIVE PROTESTANT.

Jaffna 4th January, 1844.

To the Editor of the Morning Star.

SIR,

Please insert the following answer to the question propounded in No. 13. vol. III. page 152.

Let A =amount for any number of years.
 a =do for one year for £1.
 n =number of years.
 p =principal

Then by the well known properties of compound interest, $a = a \times p$ and taking the logarithms and reducing this equation $\log a = \log a \times n + \log p$, and $n = \log a - \log p \div \log a$, or substituting numbers in place of letters $n = \log 20 - \log 5 \div \log 1.06 = 23.787$; or 23y+9 months, 13 days and 7 hours; and *Mr. JUVENIS DISCIPULUS* will have £1 at one o'clock on the 12th of April 1866.

Madura Seminary, { I am your humble and obdt. boy
January 1st, 1844. } SOOPRAMANIAN.

To the Editor of the Morning Star.

SIR,

Will you please to insert the following query and the solution of the query inserted in the volume III. No. 22. page 252.

Solution.

Let x , be the number of square yards in the rectangular

garden, and z , the number of square yards in the square of the diameter of the said garden; also let a denote 30 which is the number of square yards of the square house; and b 192 ÷ 79 and c , 10. Since by the equation, x is a mean proportional between b and $x+a$. Every surveyor knows $x^2 = b(x+a)$, and by transposing and extracting the root $x = b \div 2 \pm \sqrt{b^2 \div 4 + ab}$; or $x = 78$ if for a and b in the foregoing equation, their numeral values be substituted. Again since by the equation, z is a mean proportional between c and $x+a$, every surveyor knows $z^2 = c(x+a)$, and by transposing and extracting the root $z = c \div 2 \pm \sqrt{c^2 \div 4 + ac}$; or $z = 100$; if for a and c their values be substituted. Again, let y be one of the two sides that form any one of the right angles of the said garden. The other side will of course be $x \div y$ as every body knows. By Euclid, $y^2 + x^2 = z^2$. By clearing of the fraction and transposing and extracting the root and restoring the values of x and z , $y = 8$ one of the sides of the rectangular garden, the other 6.

A Query.

How much water can be put into a cubical vessel three feet deep, which has been previously filled with cannon balls of the same size 2, 4, 6, or 9 inches in diameter regularly arranged in tiers one directly above another?

Balticotta Seminary. H. WOODWARD.

[An answer to an arithmetical query propounded in No. 23. Vol. III.]

மகா கனம்பொருந்திய ஜபாவே,

மூன்றாம் புத்தகம் உட்க. ஞ். சஞ்சிகையில், உராசனம். பக்கத்தில் (F. Silva Pedrew Pullay) வினாவுக கணக்குக்கு நான் எழுதிய னுப்பும் விடையைத் தங்கள் எண்ணிக்கையுள்ள பத்திரத்திற் பிரகாசஞ் செய்யும்படி டொஞ்ச இடம் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

ஒரு இராசாத்தன் பன்னிரண்டு பிள்ளைகளுக்கு, அயக்கூஉக. வராகணச் சொச்சமில்லாமல் மூன்ற பிள்ளைக்குக் கொக்கும் து கையில் மற்றப் பிள்ளைகளுக்கு ஐரண்டில் ஒரு பங்கு மூன்றில் ஒரு பங்கு நாலில் ஒருபங்கு வீதமாக இப்படிக்குப் பன்னிரண்டாம் பிள்ளை வரைக்கும் வீதப்படிக்குப் பிரித்துக்கொடுக்கும்படியான கணக்கின் விதமாவது.

கணக்கிற்கண்ட முதல் வராகண், அயக்கூஉக. கல். மூத்தவனுக்கு க்கிடைத்த வராகண், உயஎதுளாஉய.—உவது. பிள்ளைக்கு வராகண், யநதுஅராசய.—நவது. பிள்ளைக்கு வராகண், சுதுஉராசய.—சவது. பிள்ளைக்கு வராகண், சுதுகூராசய.—ருவது. பிள்ளைக்கு வராகண், ருதுநூராசய.—ஊவது. பிள்ளைக்கு வராகண் சதுகூராஉய.—எவது. பிள்ளைக்கு வராகண், நதுகூராசய.—அவது. பிள்ளைக்கு வராகண் நதுசூராசய.—சுவது. பிள்ளைக்கு வராகண், நதுஅய.—யவது. பிள்ளைக்கு வராகண், உதுளாஉய.—யகவது. பிள்ளைக்கு உதுநூராஉய.—யஉவது. பிள்ளைக்கு வராகண், உதுநாய.

ஆகப்பிள்ளைகள் பன்னிரண்டுக்கும், அயக்கூஉக வராகணம் ஒன்றும் மிஞ்சிப்போகும்படி கொடுத்த விதம் இதுதான்.

குட்பகோணம்பேட்டை மிசியோன் பள்ளிக்கூடம்

துஅராசச ஆன செனவரி மாதம், யக. திகதி.

M. Kanagasabay Pillay, E. S. M.—S. P. G. F. P.

கத்தோலிக்க அச்சுக்கூடம்.

முத்தொழிற் குரிய முதல்வன் நிருவனரால் இப்பூவுலகின் கண் சென்மித்திலக்கிய மனிதரின் இதயத்தை மூடவேதுவாயிருக்கின்ற திரிப்படவன் தலைகாட்டாதோடும்படி உதிப்பித்த தாரகைக்கிறைவர்களுக்கு இறிலாக்கடவுள் மறிலாக்க கிருபையை அளிப்பாராக. இலங்கையில் வசிக்கும் பாப்புவதத்தாரருக்கு வயிக்கு அப்போலதுவாயிருக்கின்ற சங். கயித்தாணு அந்தோளி என்பவர கத்தோலிக்க அச்சுக்கூடமொன்றை ஸ்தாபிக்க இருக்க

கிறதிலே, இவ்வகையானது விருத்திப்பட வேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவர்களுக்கும், பிரதானமாக உண்மையான கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்தவர்களும் அவ்வகைக்கூடத்திற்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்ற ஒரு அறிவித்தலைக் கொஞ்சந் துக்கு முன் "கொழும்பு அப்போசெவர்" என்னும் பத்திரிகையின் பிரசுரஞ் செய்திருக்கக் கண்டேன். முகாமைக்காரரே, இவ்வகையானது விருத்திப்பட வேண்டுமென்ற நலவெண்ணம் என்னிடத்தில் மிகுதியாயிருக்கிறதிலும் நன்மையைப் பயக்குமென்கொரிய முடிந்தேற்றக்கொள்ள என்னாலியன்றளவு ஏதாருதவி கொடுக்க முற்படுவனவையிருக்கிறதிலும், சொல்லப்பட்ட கத்தோலிக்க அச்சுக்கூடத்திற்கு உதவி செய்து பிரசுரஞ் செய்யும் புத்தகங்களுக்கு நானுமேதாருதவி கொடுக்க வேண்டியிருக்குதே. ஆகையால் அதிலுட்படும் புத்தகங்களிலும் களின்னதின்னவென்பதை எனக்குத் தடவுபண்ணி உதயதாரகைவழியாய் அறிவித்தால் நானுமத்தக்கேதாருதவி கொடுக்கவாமோ அல்லது கொடுக்கப்படாதேவென்று வரையறுத்துக்கொள்ள ஏதாவாயிருக்கும். பாஷாந்தரப்படுத்தாத வேத வசனங்கத்தோலிக்கரிடத்தில் இல்லாதபடியிலும், புற்றுடைடாண்டு மார்க்கத்தார் பிரயோகித்து வரும் சத்திய வேதாகமத்தைக் கத்தோலிக்கர் வாசிக்கப்படுகின்றன அளவுகள் சுவாமிமாரவர்களுக்குக் கெட்டியாய்க் கட்டின கொடுத்திருக்கிறபடியிலும், அவர்கள் முதன் முதல் பிரசுரஞ் செய்ய வேண்டியது வேதாகமமேயன்றி பின்னென்றல்லவே. ஏனென்றால் அப்போதிலுள்ள பவுல்திமோத்தேயுவுக்கெழுந்த இரண்டாம் கிரபும், மூன்றாம் அதிகாரம் பத்திரும் பத்திரும் பத்திரும் வசனங்களில் "வேதவாக்கியங்களெல்லாம் தேவாலியிலுண்டானவைகளுமாய்ப் பராபரனுடைய மனிதன் திறைந்த நலமையுள்ளவனும் எந்த நற்கிரியையுள் செய்ய மிகுந்த தகுதியுள்ளவனுமாகும்பெருட்டாய், உபதேசமண்ணுதற்கும் கடிந்துகொள்ளுதற்குள் செம்மையாக்குதற்கும் நீதியைப் படைப்பிப்பதற்கும் பிரயோசனமானவைகளுமாயிருந்தன." பவுலென்பவர் இவ்வாறுதேவ வேதவாக்கியங்களெல்லாம் பிரயோசனமானவைகளுண்டு சொல்லியிருக்கப் பின்னை வேத வாக்கியங்களைப் படியாமல் மார்க்கப்படுத்தி தலைசெய்யுமென்பதெப்படி! என்ன கியாயம்? எவ்வளவு அறியாமை! ஒன்றும் அறியாத கத்தோலிக்கரிடத்தில் வெகு காலமாக வேத வசனம் இல்லாததனால், அவர்கள் அனேகர் ஒரு மரக்குற்றியிலும் அதிகப்பாடுள்ளவர்களல்ல. அவர்களுக்குக் கிறிஸ்துவென்ற நாமமுஞ் செம்மையாய்த் தெரியாத. சந்திரனிடத்துக்குப் பற்றிப் போக அவர்கள் அறிபாதிருக்கிறதெவ்வளவோ அதிலுமதிக்கமாக விசுவாசத்திலுண்டாகும் இரட்சணியத்தை அடையும் வழியையும் சற்றென்கிலும் அறியாதிருக்கிறார்கள். சம். கயித்தானு அந்தோனி என்பவர் எங்களுக்குக் கொஞ்சப் புதிய ஏற்பாட்டை வரலிப்பதண்டாலால், அதுவுண்டையான கத்தோலிக்கர் என்றிருக்கிறவர்களுக்கு அதிகபலனுண்டையானதுமன்றி இவ்வகையின் விருத்தியை விரும்புவவர்களிலனேகருந் தங்கையின் மனமில்லாதுபோனால், பலவிடங்களிலுஞ் சிதநியருக்கற ஒன்றமறிபாத கத்தோலிக்கர் புற்றுட்டெஸ்டாண்டு மார்க்கத்தவர்களுடைய வேதாகமத்தை வாக்கிக் அவர்களுக்குக் கயித்தானு அந்தோனி இடங்கொடுப்பாரோவென்றும் கேட்டு வந்து கடுகென எனக்குச் சொல்லு.

யாழ்ப்பாணம் தைமீ. சுதீ. து. அராசச. ஓர் ஆர்ச்சியர்.

உதயதாரகையை நடாத்துந் துரையவர்களுக்கு, ஐயாவே, யாழ்ப்பாணமே இத்தேசம் கொஞ்சக்காலத்துக்குமுன் குடியேற்றப்பட்டதல்லவா? இவ்வகையுட்பண்ணும் பிராணுக்கள் வசியர் சூத்திரமெல்லாம் வடதேசத்திலிருந்துவந்து முன்னகுடியேறிய சனங்களிலிருந்து வந்த சந்தையாரென்றெண்ண ஏதுவாயிருக்கிறது ஆயினும் இரத்தப் பிராமணுக்களும் மற்றுக் கோவசியர் தனவசிடையேபோல வடதேசங்களிலிருந்து வந்து குடியேறினார்களென்பதும் நம்பக்கூடாததாயிருக்குது யாதொரு பிராமணர்களேனும் வடதேசத்திலிருந்திருக்கின்றும் யாழ்ப்பாணம் சண்டாளபுரியென்று வரத்துணியிலினை வந்தவன் பிறகு

தன் சாதிக்காரரோடு கூடுவதில்லை இப்படியிருக்க இவ்வருக்கு இவ்வளவு பிராமணர்களும் வந்தவதென்ன? இவர்களோடுபோதுருளக்கொட்டு மகராசனுடைய யாகத்திற்குள் நிற்குனோ? இவர்கள் பிராமணர்களால் குணகடல், குமரி, குடகம், வேங்கடம், என்னும் நாக்கெல்லைக்குள்ளிருக்கும் பிராமணுக்கள் யாதொருக்காலும் கூடப் பந்திப்பாசனஞ்செய்யாமலும் காணாமலிருக்கும்படி நாங்கள் காண்கிற ஆரியப்பிராமணுக்களினவர்களுக்குப் புரோகிதர்களானதென்ன? மற்றுமேயேயே சாதியோடு சொல்லுக்கள் இன்னும் இவ்வூர்ப்பிராமணரெல்லாம் செய்யப் பிராமணர்களாயிருந்தால் யாழ்ப்பாணம் வைத்தீசுவரக்கோயிலுக்குப் பிராமணுக்கள் வடதேசத்திலிருந்து வந்ததென்ன? இவ்வூர்ப்பிராமணுக்களில் நன்றாய் வாசித்தவர்களில்லாதபடியால் வடக்கேயிருந்து வந்தார்களெனில் இவ்வூர்ப்பிராமணமடைப்பள்ளிவேலைக்கேனும் கூட்டலாகாதா? ஆகையால் இவ்வூரிலே பிராமணப்பட்டத்தோடும் பின்னும் புணரலோடு திரியியவர்களானரென்று மிலர்களுக்கு ஆரியர் புரோகிதர்களானதென்னவென்றும் இவர்களாதாய் தகப்பனெந்தவர்களைச் சார்ந்தவர்களென்றும் அறிந்தோரிடத்திலிருந்து விவரம்புகிறேன். இப்படிக்கு,

வேதாரணியம் பண்டாரம் அப்பாசாமிருக்குக்கள் குமாரன் யாழ்ப்பாணம் து. அராசசம் ஆண்டு } சொக்கவீங்க பண்டாரம், தை மாதம் 10-ஆம் திகதி.

தாரகை என்னுக்கேள், அதாவது புதிய ஏற்பாட்டின் யுவானி அப்போஸ்தலு புத்தகத்தி (சு அதிகாரம். உ. உ. ந. சலோ.) விருக்கும் வாக்கியம் பவலித கருத்தைக்கொண்டிருப்பதால் அவ்வாக்கியம் என்ன கருத்தென்பதை உள்வழியாய்த்தானே எனக்கறிபுட்டி எனது மலை நெய்க்கும்படி மகிழ்வுடனே கேட்கிறேன். இப்படிக்கு, தாரகையின் விருப்பமுள்ள ஓர் சுபஸிகிறைவன

M. A. De Zylva.

பத்திராதிபருத்தம்.

யாதொரு அபாயம் நேரிட்டகாலையில் அது தான் அல்லது தன் பெற்றார் செய்துகொண்ட பாவத்தின் அகோரத்தால் அப்படியாயிற்றென்று முற்காலத்தில் பூதர்களுத்தேசித்துவந்தார்கள். இயேசுநாதருடைய சிஷ்யப்பிள்ளைகளும் இவ்வண்ணமாய் விசுவாசத்துவந்தார்களென்றவர்கள் அவரிடத்திற்கேட்க கேள்வியிலுலே விளங்குகின்றது. இப்போதுணையப்பார்த்தால் அது இந்துமதத்தவர சொல்லியடனா செனனம் அல்லது மறுபிறப்பென்னும் போதுணைய கிசர்த்ததாயிருக்குது. குருடலுயிற் பிறக்கும்படி இவரே இவனைப்பெற்றவர்களா ஆர் பாவஞ்செய்தார்களெனக் கிறிஸ்துநாதரிடம் அவருடைய சிஷ்யப்பிள்ளைகள் கேட்டகாலில் அவர்விடுத்தவுத்தரத்தினால் தெரியவருக்காரியம் என்னவெனில் முதலாவது, ஒருவன் குருடலுயிற் பிறப்பதற்குக் காரணமவல்லதவனுடைய பெற்றார் செய்தபாவக்காரணமல்லவென்பது. இரண்டாவது ஏதோ ஒரு நம் முகாந்தரத்தைவிட்டு ஆண்டவனியமத்தினும் அப்படியானதென்பது, மூன்றாவது பராபரன் தமது நற்கிரியையகாரிய நன்மையையும் தத்துவத்தையும் வெளியரங்கப்படுத்தும்பொருட்டு இப்படியானதென்பது.

இப்பொழுது நாம் பேசுவருங் காரியத்தோடுதீத முழு அதிகாரத்தையும் எடுத்துப்பார்க்கல் அது சத்தயத்தின் தன்மையையும் பிறவிக்குருடைய மனதிற்கொண்டிருக்குந் தயவையும் ஞானக்கருத்தின்படி மனக்குருட்டாட்டமடைந்த பரிசெயருடைய பெருமையையுந் தப்பெண்ணத்தையும் வெளியரங்கமாகக் காட்டுகுது. பேலுக் கிறிஸ்துநாதரார் பாவக்கொடுக்கப்பட்ட குருடனைப்பிடித்துப் பரிசெயா கேள்விக்கேட்டபோது அவன் கொடுத்த மறுமொழியில் அவர்கள் குற்றண்டவர்களாயிருந்தும் அவர்கள் சொன்ன மறுமொழியென்னவெனில், முழுவதும் பாவங்களிலே பிறந்த நீயா எங்களுக்குப்பதேசம் பண்ணுகிறவென்றார்கள். இத்தேசத்திலிருக்கிற அக்கயானிகளும் இவ்வீதமாய்த் தானிருக்கிறார்கள். இதற்குமுன் அறிந்த சனங்களிடமிவ்வீதமாய் உண்மைக்கு விரோதமாய் நின்று வேதாகம போதுணைகளை நிலைகொலுப்பண்ணிவந்தார்கள்.

விசர்நாய் அல்லது பேய்நாய் கடிக்குமருந்து.

இதைப்பற்றி ஒருவைத்தியனறிவிப்பதென்னவெனில், ஒருவன் விசர்நாயர் கடியுண்ணும்பொழுது அகிசிக்கிரமேதாருதவி அவ

னுக்கவின் தங்கொடுத்து அந்தக் கடிவாயை மாற்றிப்போடவேண்டும். அப்படிமாற்றமல் அந்த வியாதியை அவ்வது கடிவாயை முற்றவிடுவதுண்டானால் அத்தை மாற்றுகிறதற்கு மலையிலும் மருந்திலையென்று இந்துக்கள் சொல்லும் பழமொழியாய்ச் சொல்லவேண்டும். விசர்நாய்கடித்தவனுக்குச் சிலர் வின் னிரியைக்கொடுக்கிறார்கள். நான் நினைக்கிறபடி வின் னிரி நல்லமருந்தல்ல. அசாதீதியமானமருந்தை ஒரு பிணியானிக்குக் கொடுப்பதிலும் மருந்து செய்யாமல் விடுவது அதிக உத்தமம். செய்யவேண்டிய நன்மருந்திடுக்கவருக்கும்பொழுது உறியிலே தயிரிருக்க ஊரெங்கும் நெய்தேடிப்போயுபலவர்களைப்போல அவையவேண்டியதென்ன? நாங்கள் செய்யவேண்டிய மருந்தென்னவெனவாலு விசர்நாயார் கடிப்பட்டவனுடைய நாக்கை நீட்டச்சொல்வக் கீழ்நாக்கிலேதும் பருக்கள் அவ்வது கொப்புளங்களும்பியிருப்பதுண்டானால் அவைகளைத் தகர்த்து உள்ளிருக்குஞ் சினைப்பிதுக்கித் தள்ளிப்போட்டுங்கள். போட்டதின்மீதும் கொப்புளங்களும்பச்சு சம்பவத்தால் இன்னம்படிபடிய மருந்துகள் இப்படிச்செய்வதினால் அவனுடைய வியாதி கடிசாகமாட்டாது. மேற்சொல்லப்பட்டபருக்கள் கடியுண்டு ஆறுநாளைக்குள்ளே அல்லது ஒன்பதுநாளைக்குள்ளே அல்லது ஒன்பதுநாளைப்பிறிதற்கு கிளம்பும். அந்தப்பருக்களிலே விசர்நாயுடைய நஞ்சு பிடித்திருக்கும். இந்த நஞ்சை எடாது போனால் அது சடமடங்குண்டு செறிந்து வியாதிமுற்றிப்போம் கடிப்பட்டவனுடைய கீழ்நாக்கை ஒருநாளைக்கிரண்டு மூன்றுமுறை பார்த்துக் கொப்புளத்தைத் தகர்த்து உப்புத்தண்ணீராலே வாயைச் சுழலிப்போடவேண்டும். பிறகிட்டதுஅடைய ஆண்டிலே ஒரு வைத்தியன் இவ்வீதமாய்ச்செய்து கடிப்பட்டவர்களைச் சுகப்படுத்தினார். இன்னும், நடை ஆண்டிலே மேற்போன காரியத்தைச் சொன்ன வைத்தியன் விசர்நாயார் கடியுண்ட ஒருகாப்பிரிச்சிக்கு இவ்வீதமாய்ச்செய்து வியாதியைமாற்றி இதே கைகண்ட மருந்தெனக்கண்டார். ஆகையால் இவ்வழி மருந்துசெய்வதிலும் லெருவான வழியாயிருப்பதினும் அப்படிச்செய்வதில் மோசமுண்டாகாதிருப்பதினும் சகலரும் இவ்வீதமாய்ச் செய்யவேண்டுவதால் விசர்நாயார் கடிப்பட்டவர்கள் ஒருவருஞ் சாவமாட்டார்களென்பது நிச்சயமென்றறிந்துகொள்ளுங்கள்.

[Explanation of a verse requested.]

உதயதாரகையை நடாத்துந் துரையவர்களுக்கு. ஐயாவே, பின்னாலவருங்கவியை உமதுசஞ்சிகையொன்றிற் பிரசுரஞ்செய்யும்படி மன்றுகிறேன். அரிநிற்றந்தங்குமரியதுபூண்ட அரிநிவரும் அரிபுதல்வன் தன்னரியாமருமகன் தன்சிரத்தை அரியவென் றெண்ணியரிசரமேவுமரியினக்கண்டரிமகன் தன்னையரியுடனேயரிதாழ்த்தனனே. இக்கவியின்சுருத்து என்சிறுநறிவுக்கு வளங்காமையார் கற்றறிந்தவல்லவர்களின்தன் சுருத்தை உதயதாரகைவழியாயறிவிக்கும்படி மன்றடிக்கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன் இப்படிக்கு தெல்லிநகர்ப்பள்ளிக்கூடம் ஓர்மானுக்கன் C. L. C.

[An Arithmetical Query.]

கணக்குப்பிள்ளைகளுக்குவந்தனம்—கணக்குவினுவொன்றைத்தந்தனம். ஐயாவே—நாங்களிருவரும் சிறிதுபணம் எடுத்துக்கொண்டு வியாபாரத்துக்குப்போனோம் ஒரு பட்டினத்தில் அதுபதுபடி சம்பாநெல் வாங்கினோம் ஒருவருக்கொருவர் சச்சரவுசெய்ததால்பி பிறித்துக்கொண்டோம் என்பங்களுக்கு வந்தநெல் படி, நய, பணமொன்றுக்கு, ந. படி வீதமாய் விற்பென் என், நய, படிக்குவகடியபணம், ய. மேற்படியான பணமொன்றுக்கு, உ. படிவீதமாய் விற்பென் மேற்படியான, நய, படிக்குவகடியபணம், மடு. ஆகவொட்டுக்கு, சுய. படி சம்பாநெல்லும், உரு. பணமாச்சுது ஆனதால்பி பின்படி நான்ருவரும் கிளைகிதமாய்ப் பின்பும், சுய. படி நெல்வாங்கிவந்து மேற்படியானைச் சமையல்செய்யும்படி வைத்துப்போட்டு நான், உ. பணத்துக்கு, மடு. படி நெல்லாகவிற்ப்போட்டேன் பின்பு மேற்படியானிடத்தில்வந்து கணக்குப்பார்த்தேன், க, பணம் குறைத்துபடியிற்று ஆனதால்விற்ப்பணம் போனவிதமறிவிக்கும்படி, நாங்களிருவரும் மன்றுகிறோம் இப்படிக்கு திண்டுக்கல் ஐயாக்கண்ண முதவியார், பெருமானாசாரியார்.

DEAR STAR,
Please let me know the meaning of the following verses, John, ix. 1, 2, 3. "And as Jesus passed by, he saw a man which was blind from his birth, and his disciples asked him, saying, Master, who did sin, this man, or his parents, that he was born blind? Jesus answered, neither has this man sinned nor his parents, but that the works of God should be made manifest in him."
Yours, &c.
Negombo, Jan. }
21st. 1844. }
M. A. DE ZYLVA
A Subscriber.

[Answer to the above.]

It was a common opinion among the Jews, that the calamities which befell a man were the effects of his own or his parent's sins. It is implied in the question asked by the disciples that this was their belief. They thought either the man or his father must have sinned in a flagrant manner to have incurred such a calamity. It was a doctrine somewhat like that of transmigration, as held by the Hindus. Christ's answer exposes the fallacy of the doctrine, showing
1. That the blindness of the man was not in consequence of either his own or his parent's sin.
2. That it happened thro' God's appointment,—for a wise and benevolent purpose.
3. That it was permitted as an occasion for God to manifest his works—i. e. his goodness and his power.
The whole chapter containing this narrative is eminently instructive as an illustration of the power of truth and grace on the heart and mind of the once blind man, and of the power of prejudice and pride on the hearts and minds of the spiritually blinded Pharisees. The reasoning of the blind man is clear as day; and the proud Pharisees self-convicted, can only answer to his pungent application of his argument—"Thou wast altogether born in sins, and dost thou teach us?" How like this is the pride and loftiness of the higher classes of heathens in this land. The human heart in every age and country presents essentially the same form of error and opposition to the truth, confirming the scriptural doctrine of its universal corruption.

மாசி மாதம்.

சாதி மீ. மாசி மீ. யக ந்தீ முதல் பங்குனி மீ. யக ந்தீ. வரை

Date.	திருக்கூறு	வாரம்.	நட்சத்திரம்	திதி.	யோகம்	கரணம்.
11	க	ஞா	வி	உஅ	அ	சுந
12	உ	தி	அ	உச	ந	நா
13	ந	செ	கே	உக	ந	கூ
14	ச	பு	மு	யஅ	எ	உஅ
15	ஞ	வி	பூ	மடு	து	உச
16	சு	வெ	உ	யச	தி	உக
17	எ	ச	தி	யச	ச	உய
18	அ	ஞா	அ	யடு	*	யகூ
19	கூ	ந	ச	யஅ	ய	உய
20	ய	செ	பூ	உக	து	உக
21	ம	க	பு	உக	தி	உக
22	யஉ	வ	ரே	நக	ச	நய
23	யந	வெ	அ	நஅ	ப	நடு
24	யச	ச	பர	சச	ஷ	சய
25	யடு	ஞா	ரா	டுய	ஸ	சகூ

CONTENTS.

Beschi's Spiritual Instruction	17	Poetry—The Life of God in
Cural	18	the soul of man
Christian Poetry in Tamil	ib.	Universality of Christianity
Pancha-Tantra-Katei	ib.	Catholic Errors
On the duties of Attorneys	19, 24	Answers to Mathemat. Queries
A Lawyer well rebuked	ib.	Answer to an Arithmetical Query
The honest son	ib.	Roman Cath. Press at Colombo
Native Education	20	A Question on the Origin of Jaffna
Apocasy from Christianity	21, 22	Brahmins
Shameful conduct of Roman Catholic Priests	21, 23	Verses of Scripture and their interpretation
Hydrophobia	21, 27	Explanation of a verse requested
Summary of Intelligence	22, 23	An Arithmetical Query